Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata rozšírená komora)

z 5. októbra 2020*

„Hospodárska súťaž – Kartely – Správne konanie – Rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje inšpekcia – Námietka nezákonnosti článku 20 nariadenia (ES) č. 1/2003 – Právo na účinný prostriedok nápravy – Rovnosť zbraní – Povinnosť odôvodnenia – Právo na nedotknuteľnosť obydlia – Dostatočne závažné nepriame dôkazy – Proporcionalita“

Vo veci T-249/17,

Casino, Guichard-Perrachon, so sídlom v Saint-Étienne (Francúzsko),

Achats Marchandises Casino SAS (AMC), predtým EMC Distribution, so sídlom vo Vitry-sur-Seine (Francúzsko),

v zastúpení: D. Théophile, I. Simic, O. de Juvigny, T. Reymond, A. Sunderland a G. Aubron, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: B. Mongin, A. Dawes a I. Rogalski, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci F. Ninane, advokátka,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Rada Európskej únie, v zastúpení: S. Boelaert, S. Petrova a O. Segnana, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2017) 1054 final z 9. februára 2017, ktorým sa spoločnosti Casino, Guichard-Perrachon, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, nariaďuje podrobiť sa inšpekcii v súlade s článkom 20 ods. 1 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (vec AT.40466 – Tute 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni (spravodajca), sudcovia L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh,

tajomník: M. Marescaux, referentka,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 29. januára 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Právny rámec

1 Článok 20 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), nazvaný „Právomoc Komisie vykonávať inšpekcie“, stanovuje:

„1 Aby mohla Komisia plniť povinnosti určené jej týmto nariadením, môže vykonávať všetky nevyhnutné inšpekcie podnikov a združení podnikov.

2. Úradníci a iné sprevádzajúce osoby určené Komisiou na vykonávanie inšpekcie sú oprávnené:

a) vstúpiť do všetkých priestorov, na pozemky a do dopravných prostriedkov podniku a združení podnikov;

b) prekontrolovať všetky obchodné knihy a záznamy bez ohľadu na formu v akej sú uchovávané;

c) vyhotoviť alebo získať akékoľvek kópie formulárov alebo výťahov z obchodných kníh a záznamov;

d) zapečatiť prevádzkové priestory a obchodné knihy alebo záznamy na takú dobu trvania a v takom rozsahu, v akom sú potrebné pre inšpekciu;

e) vyžadovať od každého zástupcu alebo člena personálu podniku alebo združenia podnikov vysvetlenie k skutočnostiam alebo dokumentom vzťahujúcim sa k predmetu a účelu inšpekcie a zaznamenať odpovede.

3. Úradníci a ostatné sprevádzajúce osoby poverené Komisiou vykonávaním inšpekcie uplatňujú svoje právomoci na základe predloženého písomného oprávnenia, v ktorom sú uvedené predmet, účel inšpekcie a pokuty podľa článku 23 v prípade, že sú predložené neúplné obchodné knihy alebo iné záznamy, alebo že odpovede na otázky položené podľa odseku 2 tohto článku sú nesprávne alebo zavádzajúce. Komisia včas pred inšpekciou informuje o inšpekcii príslušný orgán členského štátu, na ktorého území sa má vykonávať.

4. Podniky a združenia podnikov sú povinné podrobiť sa inšpekciám nariadeným Komisiou. Rozhodnutie vymedzuje predmet a účel inšpekcie, stanovuje dátum, kedy má začať, a uvádza pokuty podľa článkov 23 a 24 a právo na preskúmanie rozhodnutia Súdnym dvorom. Komisia prijme rozhodnutia po konzultáciách s príslušným orgánom členského štátu, na ktorého území sa má inšpekcia vykonávať.

5. Úradníci orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, na ktorého území sa má vykonávať inšpekcia, ako aj osoby poverené alebo menované týmto orgánom, na žiadosť uvedeného orgánu alebo Komisie, aktívne pomáhajú úradníkom a ostatným sprevádzajúcim osobám povereným Komisiou. Na tento účel majú k dispozícii právomoci vymedzené v odseku 2.

6. Keď úradníci a ostatné sprevádzajúce osoby poverené Komisiou zistia, že podnik sa bráni inšpekcii nariadenej podľa tohto článku, príslušný členský štát im poskytne nevyhnutnú pomoc, prípadne s asistenciou polície alebo zodpovedajúceho vynucovacieho orgánu tak, aby im umožnili vykonať inšpekciu.

7. Ak pomoc poskytnutá podľa odseku 6 predpokladá povolenie súdneho orgánu podľa vnútroštátneho práva, požiada sa o takéto povolenie. O takéto povolenie možno požiadať aj vo forme predbežného opatrenia.

8. Keď sa žiada o povolenie podľa odseku 7, vnútroštátny súdny orgán skontroluje, či je rozhodnutie Komisie pravé a či uvažované donucovacie opatrenia nie sú buď zaujaté, alebo neprimerané vzhľadom na predmet inšpekcie. Pri kontrole primeranosti donucovacích opatrení môže vnútroštátny súdny orgán požiadať Komisiu priamo alebo nepriamo, prostredníctvom orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, o podrobné vysvetlenie, najmä pokiaľ ide o dôvody, ktoré viedli Komisiu k podozreniu o porušení článkov [101] a [102 ZFEÚ] Zmluvy, ako aj o závažnosti porušovania a o spôsobe účasti príslušného podniku. Vnútroštátny súdny orgán však nemôže spochybniť potrebu inšpekcie ani požadovať informácie obsiahnuté v dokumentácii Komisie. Zákonnosť rozhodnutia Komisie podlieha len preskúmaniu Súdnym dvorom.“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Spoločnosť Casino, Guichard-Perrachon, žalobkyňa v prvom rade (ďalej len „spoločnosť Casino“), je materskou spoločnosťou skupiny Casino, ktorá vykonáva svoju činnosť najmä vo Francúzsku, hlavne v odvetví distribúcie potravín a nepotravinárskych výrobkov. Jej dcérska spoločnosť Achats Marchanesas Casino SAS (AMC), predtým EMC Distribution, žalobkyňa v druhom rade, je nákupnou centrálou, ktorá dojednáva podmienky nákupu od dodávateľov pre predajné reťazce skupiny Casino vo Francúzsku.

3 Po tom, čo Európska komisia získala informácie o výmene informácií medzi žalobkyňou v prvom rade a ďalšími podnikmi alebo združeniami podnikov, najmä Intermarché, čo je spoločnosť, ktorá tiež vykonáva svoje činnosti v odvetví distribúcie potravín a nepotravinárskych výrobkov, prijala 9. februára 2017 rozhodnutie K(2017) 1054 final, ktorým sa spoločnosti Casino, Guichard-Perrachon, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, nariaďuje podrobiť sa kontrole v súlade s článkom 20 ods. 1 a 4 nariadenia č. 1/2003 (vec AT.40466 – Tute 1) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

4 Výrok napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Článok 1

Spoločnosť Casino…, ako aj všetky spoločnosti, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, sú povinné podrobiť sa inšpekcii týkajúcej sa ich možnej účasti na zosúladených postupoch v rozpore s článkom 101 [ZFEÚ] na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby, na trhu predaja služieb výrobcom značkových výrobkov a na trhoch predaja tovarov bežnej spotreby spotrebiteľom. Tieto zosúladené postupy predstavovali:

a) výmeny informácií od roku 2015 medzi podnikmi a/alebo združeniami podnikov, najmä ICDC…, a/alebo ich členmi, najmä spoločnosťami Casino a AgeCore a/alebo ich členmi, najmä spoločnosťou Intermarché, týkajúce sa zliav, ktoré získali na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov a cien na trhu predaja služieb výrobcom značkových výrobkov v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov vo viacerých členských štátoch Európskej únie, najmä vo Francúzsku, a

b) výmeny informácií najneskôr od roku 2016 medzi spoločnosťami Casino a Intermarché, týkajúce sa ich budúcich obchodných stratégií, najmä pokiaľ ide o sortiment, rozvoj predajní, elektronický obchod a propagačnú politiku na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby a na trhoch predaja tovarov bežnej spotreby spotrebiteľom vo Francúzsku.

Táto inšpekcia sa môže vykonať v akomkoľvek priestore podniku…

Casino povolí úradníkom a iným osobám povereným Komisiou na vykonanie inšpekcie a úradníkom a iným osobám povereným orgánom pre hospodársku súťaž členského štátu na to, aby im pomáhali, alebo menovaným členským štátom na tento účel, vstúpiť do všetkých svojich priestorov a dopravných prostriedkov počas bežnej pracovnej doby. Predloží na účely inšpekcie obchodné knihy a všetky ostatné obchodné záznamy bez ohľadu na formu, v akej sú uchovávané, pokiaľ o ne úradníci a ostatné poverené osoby požiadajú, a umožní im ich preskúmanie na mieste a vyhotovenie alebo získanie v akejkoľvek forme kópie alebo výpisu z týchto obchodných kníh alebo záznamov. Povolí zapečatenie všetkých obchodných priestorov a obchodných kníh alebo záznamov počas doby trvania inšpekcie a v rozsahu, v akom to bude potrebné na jej účely. Poskytne bezprostredne na mieste ústne vysvetlenia k predmetu a účelu inšpekcie, pokiaľ o to títo úradníci alebo osoby požiadajú, a poverí ktoréhokoľvek zástupcu alebo zamestnanca poskytnúť takéto vysvetlenia. Povolí záznam týchto vysvetlení v akejkoľvek forme.

Článok 2

Inšpekcia môže začať 20. februára 2017 alebo krátko potom.

Článok 3

Toto rozhodnutie je určené spoločnosti Casino, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje.

Toto rozhodnutie sa bezprostredne pred inšpekciou oznámi podniku, ktorému je určené, v súlade s článkom 297 ods. 2 [ZFEÚ].“

5 Francúzsky Autorité de la concurrence (orgán na ochranu hospodárskej súťaže) sa po tom, čo ho Komisia o tejto inšpekcii informovala, obrátil na sudcov rozhodujúcich o slobodách a väzbe na Tribunaux de grande instance de Créteil a de Paris (súdy prvého stupňa v Créteil a Paríži, Francúzsko), aby ich požiadal o povolenie na prehliadku a zaistenie vecí v priestoroch žalobkýň. Uzneseniami zo 17. februára 2017 sudcovia rozhodujúci o slobodách a väzbe povolili prehliadku a zaistenie vecí, o ktoré bolo vopred požiadané formou predbežného opatrenia. Vzhľadom na to, že žiadne z opatrení prijatých pri inšpekcii nevyžadovalo použitie „donucovacích opatrení“ v zmysle článku 20 ods. 6 až 8 nariadenia č. 1/2003, neboli tieto uznesenia žalobkyniam oznámené.

6 Inšpekcia začala 20. februára 2017, čo je tiež dátum, kedy sa inšpektori Komisie spolu so zástupcami francúzskeho Autorité de la concurrence (orgán na ochranu hospodárskej súťaže) dostavili do parížskeho sídla skupiny Casino, ako aj do priestorov žalobkyne v druhom rade a oznámili žalobkyniam napadnuté rozhodnutie.

7 Komisia v rámci inšpekcie najmä prehľadala kancelárie, zozbierala materiál, predovšetkým výpočtovú techniku (notebooky, mobilné telefóny, tablety, zariadenia na ukladanie dát), vypočula niekoľko osôb a skopírovala obsah zozbieraného materiálu.

8 Žalobkyne zaslali Komisii listy z 24. februára 2017, v ktorých vyjadrili výhrady k napadnutému rozhodnutiu a k priebehu inšpekcie vykonanej na jeho základe.

III. Konanie a návrhy účastníkov konania

9 Žalobkyne návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. apríla 2017 podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

10 Podaním do kancelárie Všeobecného súdu z 28. júla 2017 podala Rada Európskej únie návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Uznesením z 22. septembra 2017 predseda deviatej komory vyhovel tomuto návrhu. Rada podala svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania a ostatní účastníci konania predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu v stanovených lehotách.

11 Žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:

– prijal opatrenia na vedenie konania, ktorými Komisii nariadi, aby predložila všetky dokumenty, doklady a ďalšie informácie, na základe ktorých sa k dátumu vydania napadnutého rozhodnutia domnievala, že má k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, ktoré odôvodňujú, aby bola v ich priestoroch vykonaná inšpekcia,

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil Komisii a Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

12 Komisia podporovaná Radou navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

13 Na návrh deviatej komory Všeobecného súdu tento súd rozhodol podľa článku 28 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

14 Na návrh sudcu spravodajcu vyzval Všeobecný súd (deviata rozšírená komora) v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku rokovacieho poriadku Komisiu, aby predložila nedôvernú verziu nepriamych dôkazov o údajných porušeniach, ktoré mala k dispozícii k dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia, a požiadal žalobkyne, aby sa k predloženým nepriamym dôkazom vyjadrili. Komisia a žalobkyne vyhoveli týmto výzvam v stanovených lehotách.

15 V reakcii na vyjadrenia žalobkýň Komisia požiadala Všeobecný súd, aby prijal opatrenie na vykonanie dôkazov, ako je uvedené v článku 91, ktorým by jej bolo uložené predložiť dôvernú verziu vyššie uvedených nepriamych dôkazov, s výhradou, že k nim budú mať prístup iba zástupcovia žalobkýň za obmedzených podmienok a na základe uzavretia dohody o mlčanlivosti, ktorá stanoví, že nebudú môcť odhaliť obsah dôvernej verzie nepriamych dôkazov ich klientom.

16 Zástupcovia žalobkýň sa ohradili proti podmienkam prístupu k nepriamym dôkazom navrhnutým Komisiou s tím, že také povinnosti mlčanlivosti im neumožnia zabezpečiť v plnej miere obhajobu ich klientiek. Zástupcovia žalobkýň navrhli Všeobecnému súdu, aby v rámci dotknutého opatrenia na vykonanie dokazovania nariadil prístup aspoň jedného zamestnanca každej žalobkyne k dotknutým dokumentom, alebo predloženie nedôvernej verzie, v ktorej sa skryté údaje obmedzia na tie, ktorých sprístupnenie by umožnilo identifikovať podniky, s ktorými Komisia jednala, a tie, pre ktoré Komisia presne odôvodní dôvernosť a poskytne dostatočne presné zhrnutie. Okrem toho požiadali o opatrenie na zabezpečenie priebehu konania vyzývajúceho Komisiu, aby predložila dôkazy umožňujúce overiť dátum vytvorenia a prípadnej zmeny niektorých predložených nepriamych dôkazov. Nakoniec požiadali Všeobecný súd, aby pred prijatím požadovaného opatrenia na vykonanie dokazovania zorganizoval neformálnu schôdzu s cieľom určenia jeho rozsahu a obsahu.

17 Novými opatreniami na vedenie konania položil Všeobecný súd Komisii v nadväznosti na kritiku žalobkýň voči predloženým nepriamym dôkazom niekoľko otázok a vyzval žalobkyne, aby zaujali stanovisko k niektorým odpovediam Komisie. Komisia a žalobkyne vyhoveli týmto výzvam v stanovených lehotách.

18 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (deviata rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

19 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 19. decembra 2019 predložila Komisia „doplňujúcu odpoveď“ k jednej zo svojich predchádzajúcich odpovedí na otázky Všeobecného súdu. Všeobecný súd toto podanie založil do spisu bez toho, aby rozhodol o jeho prípustnosti, a požiadal žalobkyne, aby sa k uvedenému podaniu vyjadrili, čo žalobkyne v stanovenej lehote urobili, pričom spochybnili najmä prípustnosť doplňujúcej odpovede Komisie.

20 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania 29. januára 2020.

IV. Právny stav

21 Žalobkyne na podporu svojej žaloby uplatňujú v podstate tri žalobné dôvody. Prvý vychádza z námietky nezákonnosti článku 20 nariadenia č. 1/2003, druhý vychádza z porušenia povinnosti odôvodnenia a tretí z porušenia práva na nedotknuteľnosť obydlia.

A. O prvom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti článku 20 nariadenia č. 1/2003

22 Žalobkyne namietajú nezákonnosť článku 20 nariadenia č. 1/2003 z dôvodu, že tento článok porušuje články 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ako aj článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“). Na podporu tejto námietky uvádzajú prvú výhradu založenú na porušení práva na účinný prostriedok nápravy a druhú výhradu založenú na porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu.

1. O prípustnosti námietky nezákonnosti

23 Komisia uvádza, že námietka nezákonnosti, ktorú uvádzajú žalobkyne, je neprípustná z troch dôvodov.

24 Po prvé Komisia podporovaná Radou tvrdí, že vznesený žalobný dôvod nie je dostatočne presný, keďže žalobkyne jednak jasne neurčili, aké ustanovenie článku 20 nariadenia č. 1/2003 je podľa nich nezákonné, a jednak presne neuviedli, aké výhrady smerujú proti tomuto článku, ktorý stanovuje právny režim uplatniteľný na rozhodnutie o inšpekcii, a nie právny režim uplatniteľný na priebeh inšpekcií.

25 Po druhé podľa Komisie, rovnako za podpory Rady, chýba súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a dotknutým všeobecne záväzným aktom. Žalobkyne totiž nepreukázali, prečo skutočnosť, že článok 20 nariadenia č. 1/2003 alebo jeho časť neupravuje existenciu žaloby proti priebehu inšpekcie, spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia o inšpekcii, ktoré predstavuje akt odlišný od aktov prijatých počas priebehu inšpekcie. Komisia v duplike rovnako ako Rada dodáva, že tvrdenie žalobkýň v replike, podľa ktorého sa námietka nezákonnosti týka článku 20 nariadenia 1/2003 ako celku, iba potvrdzuje neprípustnosť tejto námietky, keďže napadnuté rozhodnutie sa opiera iba o odseky 1a 4 článku 20. Komisia tiež zdôrazňuje, že žiadny akt sekundárneho práva nestanovuje osobitné opravné prostriedky, keďže opravné prostriedky sú upravené výlučne Zmluvou.

26 Po tretie žalobkyne pod zámienkou spochybnenia článku 20 nariadenia č. 1/2003 alebo jeho časti v skutočnosti kritizujú ustálenú judikatúru Všeobecného súdu a Súdneho dvora týkajúcu sa opravných prostriedkov stanovených Zmluvou, ktorá neumožňuje spochybniť priebeh inšpekcie s výnimkou určitého obmedzeného počtu prípadov.

27 Pokiaľ ide o prvú uvádzanú námietku neprípustnosti, treba pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom v zmysle článku 53 prvého odseku tohto štatútu, a podľa článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku, každá žaloba musí obsahovať predmet konania, dôvody a tvrdenia, na ktorých je žaloba založená, ako aj stručné zhrnutie uvedených dôvodov. Podľa ustálenej judikatúry, ktorá sa použije tiež na žalobné dôvody založené na námietke nezákonnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2016, Alesa/Komisia, T-99/14, neuverejnený, EU:T:2016:413, body 87 až 91 a citovanú judikatúru), musia tieto údaje byť natoľko jasné a presné, aby umožnili žalovanému pripraviť si obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe prípadne bez ďalších informácií. S cieľom zaručiť právnu istotu a riadny výkon spravodlivosti je na prípustnosť návrhu potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, vyplývali aspoň stručne, no zároveň súvislým a zrozumiteľným spôsobom, z textu samotného návrhu (pozri rozsudok z 25. januára 2018, BSCA/Komisia, T-818/14, EU:T:2018:33, body 94 a 95 a citovanú judikatúru).

28 V prejednávanej veci žalobkyne jasne a presne vysvetlili, v čom spočívajú dve výhrady, ktoré uvádzajú proti napadnutému ustanoveniu nariadenia č. 1/2003, pričom uviedli ich právny základ, základ vychádzajúci z jeho znenia a základ v judikatúre, ako aj podrobné argumenty na ich podporu, bez toho, aby bolo potrebné žiadať o ďalšie informácie. Okrem toho možno poznamenať, že vzhľadom na tvrdenia, ktoré Komisia predložila vo vyjadrení k žalobe a v duplike, bola zjavne schopná pochopiť výhrady, ktoré formulovali žalobkyne.

29 Treba dodať, že okolnosť, ktorú tvrdí Komisia, že ustanovenie, ktorého nezákonnosť sa namieta (stanovujúce právny režim rozhodnutí o inšpekcii), nestanovuje pravidlá kritizované námietkou (týkajúce sa priebehu inšpekcií), v prejednávanom prípade nespochybňuje dodržanie požiadaviek presnosti a jasnosti námietky nezákonnosti (pozri body 35 až 43 nižšie).

30 Okrem toho treba uviesť, že žalobkyne vo svojich písomných podaniach jasne uviedli, že namietajú hlavne nezákonnosť článku 20 nariadenia č. 1/2003 ako celku a nemožno im vytýkať, že nespresnili dotknutý odsek alebo odseky tohto článku. Vzhľadom na to, že zo samotného znenia článku 277 ZFEÚ vyplýva, že legalitu každého „všeobecne záväzného právneho aktu“ možno napadnúť prostredníctvom námietky nezákonnosti (pre námietku vznesenú proti dvom nariadeniam pozri rozsudok z 13. júla 1966, Taliansko/Komisia, 32/65, EU:C:1966:42, a pre námietku vznesenú proti článku Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev pozri rozsudok z 30. apríla 2009, Aayhan a i./Parlament, F-65/07, EU:F:2009:43), nemôže byť autorom takej námietky uložená povinnosť, aby na základe formálnych požiadaviek na predloženie ich námietky určili odsek článku všeobecne záväzného právneho aktu, ktorého nezákonnosť namietajú, také spresnenie však možno vyžadovať na základe iných podmienok prípustnosti námietky nezákonnosti (pozri body 33 a 34 nižšie).

31 Prvá námietka neprípustnosti uplatnená proti námietke nezákonnosti (pozri bod 24 vyššie) sa teda musí zamietnuť.

32 Pokiaľ ide o ďalšie dve námietky neprípustnosti uplatnené proti námietke nezákonnosti (pozri body 25 a 26 vyššie), treba poznamenať, že smerujú najmä proti prvej výhrade vznesenej na podporu námietky nezákonnosti založenej na nedodržaní práva na účinný prostriedok nápravy.

33 Pokiaľ ide o prvú výhradu uplatnenú na podporu námietky nezákonnosti, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, námietka nezákonnosti vznesená incidenčne podľa článku 277 ZFEÚ pri napadnutí zákonnosti rozhodnutia tretej osoby je prípustná len v prípade, že medzi sporným aktom

a právnou normou, ktorej údajná nezákonnosť sa namieta, existuje spojitosť. V rozsahu, v akom článok 277 ZFEÚ nemá za cieľ umožniť účastníkovi konania napadnúť uplatniteľnosť akéhokoľvek všeobecného aktu v prospech akejkoľvek žaloby, musí byť rozsah námietky nezákonnosti obmedzený na to, čo je nevyhnutné na vyriešenie sporu. Z toho vyplýva, že všeobecný akt, ktorého nezákonnosť sa namieta, musí byť priamo alebo nepriamo uplatniteľný na vec, ktorá je predmetom žaloby (pozri rozsudok z 12. júna 2015, Health Food Manufacturers' Association a i./Komisia, T-296/12, EU:T:2015:375, bod 170 a citovanú judikatúru). Z toho tiež vyplýva, že musí existovať priamy právny vzťah medzi napadnutým individuálnym rozhodnutím a dotknutým všeobecným aktom. Existencia takejto súvislosti sa však môže odvodzovať od zistenia, že napadnuté rozhodnutie spočíva najmä na ustanovení aktu, ktorého zákonnosť je napadnutá, aj keď toto ustanovenie nepredstavuje formálne jeho právny základ (pozri rozsudok z 20. novembra 2007, Ianniello/Komisia, T-308/04, EU:T:2007:347, bod 33 a citovanú judikatúru).

34 Z toho vyplýva, že námietka nezákonnosti vznesená v prejednávanej veci je prípustná iba v rozsahu, v akom sa týka ustanovení článku 20 nariadenia č. 1/2003, ktoré slúžia výslovne ako základ napadnutého rozhodnutia, teda odseku 4 tohto článku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 57 a 58), ale tiež odseku 1, ktorý upravuje všeobecnú právomoc Komisie vykonávať inšpekcie (ďalej len „relevantné ustanovenia článku 20 nariadenia č. 1/2003"). Táto inšpekcia bola totiž nariadená rozhodnutím prijatým na základe týchto ustanovení, a nie je teda inšpekciou vykonanou iba na základe splnomocnenia bez predchádzajúceho rozhodnutia (upravenou v článku 20 ods. 3), ani inšpekciou vykonávanou, hoci dotknutý podnik sa jej bráni (upravenou v článku 20 ods. 6 až 8).

35 Pokiaľ by tak v prejednávanej veci mali byť relevantné ustanovenia článku 20 nariadenia č. 1/2003 vyhlásené za nezákonné, napadnuté rozhodnutie prijaté na základe týchto ustanovení by stratilo akýkoľvek právny základ a muselo by byť zrušené, a to bez ohľadu na zvolený dôvod nezákonnosti uvedených ustanovení.

36 Z toho vyplýva, že z argumentácie uplatnenej na podporu druhej, ako aj tretej námietky neprípustnosti nemožno vyvodiť, že prvá výhrada vznesená na podporu námietky nezákonnosti je neprípustná.

37 Touto argumentáciou totiž Komisia podporovaná Radou v podstate kritizuje neexistenciu vzťahu medzi uvádzaným dôvodom nezákonnosti, teda neexistenciou účinného súdneho preskúmania priebehu inšpekcií, a napadnutým rozhodnutím, ktorým sa nariaďuje vykonanie inšpekcie, keď jednak tvrdí, že pravidlá upravujúce súdne preskúmanie priebehu inšpekcií nie sú základom napadnutého rozhodnutia (druhá námietka neprípustnosti) a jednak, že také pravidlá vyplývajú z výkladu článku 263 ZFEÚ v judikatúre a nemusia byť uvedené v článku 20 nariadenia č. 1/2003, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie (tretia námietka nezákonnosti).

38 V každom prípade, aj keby bola prípustnosť námietky nezákonnosti podmienená preukázaním vzťahu medzi uvádzaným dôvodom nezákonnosti a napadnutým rozhodnutím, nemožno sa domnievať, že taká súvislosť v prejednávanej veci chýba.

39 Ako to správne zdôrazňujú žalobkyne, namietaná nezákonnosť sa netýka aktov prijatých po rozhodnutí o inšpekcii upravenom článkom 20 nariadenia č. 1/2003, ktoré patria do výkonu tohto rozhodnutia a priebehu inšpekcie. Žalobkyne kritizujú medzery v právnych prostriedkoch umožňujúcich preskúmanie týchto aktov a existujúcich už od prijatia rozhodnutia o inšpekcii, ktoré sú podľa žalobkýň pripísateľné relevantným ustanoveniam článku 20 nariadenia č. 1/2003.

40 V súlade s tým, ako rozhodol Všeobecný súd v rozsudku zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 50 a 108), v súvislosti s údajnou potrebou získať súdne povolenie pred prijatím rozhodnutia o inšpekcii, sa žalobkyne v prejednávanej veci domáhajú toho, aby Všeobecný súd určil novú formálnu požiadavku, ktorá by podmieňovala

zákonnosť takého rozhodnutia, spočívajúcu v záruke osobitných opravných prostriedkov od jeho prijatia umožňujúcich súdne preskúmanie opatrení prijatých pri uplatnení uvedeného rozhodnutia, a ktorá by mala byť zahrnutá do relevantných ustanovení článku 20 nariadenia č. 1/2003.

41 V tejto fáze nie je dotknutá odlišná otázka určenia právnych prostriedkov umožňujúcich zabezpečiť účinné súdne preskúmanie priebehu inšpekcií a ich formálne potvrdenie v článku 20 nariadenia č. 1/2003, ktorá patrí do preskúmania opodstatnenosti námietky nezákonnosti. Preskúmanie prípustnosti námietky nezákonnosti totiž neznamená určenie, za akých podmienok a akým druhom ustanovenia má byť stanovené súdne preskúmanie priebehu inšpekcií. O tejto otázke bude potrebné rozhodnúť v rámci posudzovania súladu článku 20 nariadenia č. 1/2003 s právom na účinný prostriedok nápravy, a teda v rámci preskúmania opodstatnenosti námietky nezákonnosti. V tejto súvislosti je vhodné poznamenať, že Komisia na podporu svojej tretej námietky neprípustnosti odkazuje na svoju argumentáciu k opodstatnenosti námietky nezákonnosti, ako aj na rozsudok z 28. apríla 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie/Komisia (T-446/05, EU:T:2010:165, body 123 až 152), ktorým bola ako neopodstatnená zamietnutá námietka nezákonnosti vznesená v tejto veci.

42 Z toho okrem iného vyplýva, že okolnosť – navyše čiastočne nesprávna – ktorú uvádza Komisia, že žiadny akt sekundárneho práva neupravuje osobitný opravný prostriedok, je tiež irelevantná. Pre ilustráciu totiž samotné nariadenie č. 1/2003 vo svojom článku 31 stanovuje neobmedzenú príslušnosť súdu Európskej únie na preskúmanie rozhodnutí, v ktorých Komisia stanovila pokutu alebo pravidelné penále, na účely zrušenia, zníženia alebo zvýšenia uvedenej pokuty alebo penále. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1), rovnako ako ostatné akty, ktorými boli zriadené inštitúcie alebo iné subjekty Únie, tiež upravuje žaloby, ktoré možno podať na súd Únie proti rozhodnutiam odvolacích senátov zriadených v rámci Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo. Tieto právne prostriedky síce vychádzajú z tých, ktoré sú stanovené v Zmluve, no nie sú a ani nemôžu byť v tomto zmysle autonómnymi opravnými prostriedkami neupravenými Zmluvou. V prejednávanej veci sa však žalobkyne nedomáhajú vytvorenia takých autonómnych opravných prostriedkov. Treba sa domnievať, že napádajú to, že článok 20 nariadenia č. 1/2003 neobsahuje ustanovenia, ktoré udeľujú opatreniam patriacim do priebehu inšpekcie povahu aktov napadnuteľných žalobou podľa Zmluvy, podobne ako to stanovuje článok 90a Služobného poriadku úradníkov Európskej únie pre vyšetrovacie úkony Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF), a ktoré ukladajú povinnosť uviesť toto právo v rozhodnutí o inšpekcii podobne, ako musí byť na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 uvedené právo na preskúmanie súdom Únie rozhodnutia o samotnej inšpekcii.

43 Z toho vyplýva, že námietka nezákonnosti je prípustná, pokiaľ ide o prvú výhradu uplatnenú na jej podporu. To isté platí pre druhú výhradu uplatnenú na podporu námietky nezákonnosti vychádzajúcu z porušenia zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu, prípustnosť ktorej sa navyše nespochybňuje (pozri bod 32 vyššie). Podobne ako medzery vytýkané relevantným ustanoveniam článku 20 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o účinnú súdnu ochranu v rámci prvej výhrady, totiž žalobkyne vo svojej druhej výhrade kritizujú, že tieto ustanovenia nestanovujú oznámenie nepriamych dôkazov, ktoré odôvodňujú inšpekciu v kontrolovanom podniku, ktoré by podľa nich ako jediné mohlo zaručiť dodržiavanie zásady rovnosti zbraní a práva uvedeného podniku na obhajobu.

44 Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietka nezákonnosti uplatnená žalobkyňami sa musí vyhlásiť za prípustnú v rozsahu, v akom sa týka dvoch výhrad uplatnených na jej podporu, ale iba v rozsahu, v akom sa týka relevantných ustanovení článku 20 nariadenia č. 1/2003.

2. O dôvodnosti námietky nezákonnosti

a) O prvej výhrade založenej na porušení práva na účinný prostriedok nápravy

45 Žalobkyne tvrdia, že článok 20 nariadenia č. 1/2003 porušuje právo na účinný prostriedok nápravy. S odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) a súdov Únie uvádzajú, že keďže súdne preskúmanie priebehu inšpekcií sa môže vykonať iba v rámci žaloby o neplatnosť smerujúcej proti konečnému rozhodnutiu o sankcii prijatému Komisiou na základe článku 101 ZFEÚ, možnosť spochybniť tento priebeh nie je určitá a nie je dostupná v primeranej lehote. Žalobkyne z toho vyvodzujú, že režim opravných prostriedkov proti podmienkam priebehu inšpekcií nariadených na základe článku 20 nariadenia č. 1/2003 neposkytuje podnikom, na ktoré sa vzťahujú, „primeranú nápravu“. Nemali totiž možnosť včas vyhľadať ochranu nestranného a nezávislého súdu a boli nútené vyhovieť súhrnu žiadostí inšpektorov.

46 Treba pripomenúť, že podľa článku 47 Charty, nazvaného „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“:

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. …“

47 Z vysvetliviek k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17), na ktoré majú súdy Únie podľa článku 52 ods. 7 Charty náležite prihliadať (pozri rozsudok z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 20 a citovanú judikatúru), vyplýva, že článok 47 Charty zodpovedá článku 6 ods. 1 a článku 13 EDĽP.

48 Ako to správne zdôrazňuje Rada, táto spojitosť medzi ustanoveniami Charty a EDĽP neznamená, že preskúmanie zákonnosti, ktoré treba vykonať v prejednávanej veci, sa musí vykonať vzhľadom na ustanovenia EDĽP. Z judikatúry, najmä z rozsudku zo 14. septembra 2017, K. (C-18/16, EU:C:2017:680, bod 32 a citovaná judikatúra), ktorý cituje Rada, skutočne vyplýva, že aj keď sú základné práva, ktoré priznáva EDĽP – ako potvrdzuje článok 6 ods. 3 ZEÚ – súčasťou práva Únie ako všeobecné zásady, a aj keď článok 52 ods. 3 Charty stanovuje, že v nej uvedené práva zodpovedajú právam zaručeným v EDĽP, majú rovnaký zmysel a rovnaký rozsah ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore, tento dohovor nepredstavuje právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie, pokiaľ k nemu Európska únia nepristúpi, takže preskúmanie zákonnosti sa musí vykonať výlučne vzhľadom na základné práva zaručené Chartou.

49 Z článku 52 Charty, ako aj z vysvetliviek k tomuto článku však vyplýva, že ustanovenia EDĽP a judikatúra ESĽP týkajúca sa týchto ustanovení sa musia zohľadniť pri výklade a uplatnení ustanovení Charty v danej veci (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. decembra 2010, DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, body 35 a 37 a citovanú judikatúru, a z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 50). Článok 52 ods. 3 Charty totiž uvádza, že v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v EDĽP, ich zmysel a rozsah je rovnaký ako zmysel a rozsah, ktorý im dáva EDĽP a vysvetlivky k tomuto článku spresňujú, že zmysel a rozsah práv zaručených EDĽP sú určené nielen znením EDĽP a jeho protokolov, ale tiež judikatúrou ESĽP.

50 Z judikatúry ESĽP k dodržiavaniu EDĽP, predovšetkým jeho článkov v súvislosti s domovými prehliadkami a najmä z rozsudkov ESĽP, 21. februára 2008, Ravon a i. v. Francúzsko (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703, ďalej len „rozsudok Ravon“); 21. decembra 2010, Société Canal Plus a i. v. Francúzsko (CE:ECHR:2010:1221JUD002940808, ďalej len „rozsudok Canal Plus“); 21. decembra 2010, Compagnie des gaz de pétrole Primagaz v. Francúzsko

(CE:ECHR:2010:1221JUD002961308, ďalej len „rozsudok Primagaz“), a 2. októbra 2014, Delta Pekárny a. s. v. Česká republika (CE:ECHR:2014:1002JUD000009711, ďalej len „rozsudok Delta Pekárny“), ktoré účastníci konania uviedli a analyzovali, vyplývajú tieto zásady:

– musí existovať účinné súdne preskúmanie správnosti rozhodnutia alebo dotknutých opatrení, tak po skutkovej ako aj po právnej stránke (rozsudky Ravon, bod 28, a Delta Pekárny, bod 87) (ďalej len „podmienka účinnosti“);

– dostupný prostriedok alebo prostriedky nápravy musia v prípade zistenia nezrovnalosti umožniť buď predchádzať ich vykonaniu, alebo pokiaľ už boli vykonané, poskytnúť dotknutým osobám primeranú nápravu (rozsudky Ravon, bod 28, a Delta Pekárny, bod 87) (ďalej len „podmienka efektívnosti“),

– dostupnosť predmetného prostriedku nápravy musí byť istá (rozsudky Canal Plus, bod 40, a Primagaz, bod 28) (ďalej len „podmienka istoty“),

– súdne preskúmanie sa musí vykonať v primeranej lehote (rozsudky Canal Plus, bod 40, a Primagaz, bod 28) (ďalej len „podmienka primeranej lehoty“).

51 Z toho tiež vyplýva, že priebeh inšpekcie musí byť možné podrobiť takému účinnému súdnemu preskúmaniu a že preskúmanie musí byť účinné za konkrétnych okolností dotknutej veci (rozsudok Delta Pekárny, bod 87), čo znamená zohľadnenie všetkých dostupných právnych prostriedkov a celkovú analýzu týchto právnych prostriedkov (pozri v tomto zmysle rozsudky Ravon, body 29 až 34; Canal Plus, body 40 až 44, a Delta Pekárny, body 89 až 93). Preskúmanie opodstatnenosti námietky nezákonnosti teda nemôže byť obmedzené na analýzu nedostatkov článku 20 nariadenia č. 1/2003 uvedených žalobkyňami, ale musí byť založené na zohľadnení všetkých prostriedkov nápravy, ktoré má k dispozícii podnik, ktorý je predmetom inšpekcie.

52 Na úvod treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia a Rada, judikatúru ESĽP pripomenutú v bodoch 50 a 51 vyššie nemožno považovať v prejednávanej veci za irelevantnú.

53 Je pravda, že Komisia v prejednávanom prípade nevyužila „políciu“ alebo „vynucovacie právomoci“ vnútroštátnych orgánov na základe článku 20 ods. 6 až 8 nariadenia č. 1/2003. To dokazuje najmä skutočnosť, že uznesenia francúzskych súdov, o ktoré Komisia požiadala ako o predbežné opatrenia, ktorými boli tieto prehliadky a zaistenia vecí povolené, neboli žalobkyniam oznámené (pozri body 5 a 34 vyššie). Ako to však správne uvádzajú žalobkyne, boli nútené sa podriadiť rozhodnutiu o inšpekcii, ktoré je pre jeho adresátov záväzné, môže viesť k uloženiu pokuty v prípade nerešpektovania [článok 23 ods. 1 písm. c) až e) nariadenia č. 1/2003], a ktoré so sebou nesie najmä prístup do všetkých ich priestorov, ako aj kontrolu a vyhotovenie kópií ich obchodných kníh [článok 20 ods. 2 písm. a) až d) nariadenia č. 1/2003], čo postačuje na určenie vniknutia do sídla kontrolovaného podniku, ktoré odôvodňuje, aby podnikom, v ktorých prebiehajú prehliadky priestorov, boli garantované práva uznané judikatúrou ESĽP, ktoré sa uvádzajú v bodoch 50 a 51 vyššie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 65; rozsudok ESĽP, 14. marca 2013, Bernh Larsen Holding AS a i. v. Nórsko, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, bod 106). Nie je teda rozhodujúce, že inšpekcia bola v prejednávanej veci vedená bez predchádzajúceho zásahu súdu povoľujúceho využitie polície a možno sa dokonca domnievať, že táto absencia predchádzajúceho súdneho zásahu a *fortiori* ospravedlňuje nutné dodržiavanie záruk stanovených judikatúrou ESĽP vo fáze následného súdneho preskúmania rozhodnutia nariaďujúceho inšpekciu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 66 a citovanú judikatúru ESĽP). Navyše treba zdôrazniť, že keď súd Únie rozhodoval o dodržiavaní základných práv kontrolovaných podnikov, vždy vychádzal z judikatúry ESĽP (rozsudky z 18. júna 2015, Deutsche Bahn

a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 41 až 48; zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 109 až 114, a z 10. apríla 2018, Alcogroup a Alcodis/Komisia, T-274/15, neuverejnený, EU:T:2018:179, bod 91).

54 Treba teda overiť dodržiavanie práva na účinný prostriedok nápravy prostredníctvom systému právnych prostriedkov umožňujúcich spochybnenie priebehu inšpekcie v oblasti práva hospodárskej súťaže vo svetle vyššie uvedenej judikatúry ESĽP.

55 Ako vyplýva z judikatúry ESĽP a ako bolo uvedené v bode 51 vyššie, toto overenie musí byť založené na celkovej analýze právnych prostriedkov, ktoré môžu viesť k preskúmaniu opatrení prijatých v rámci inšpekcie. Je teda irelevantné, že každý z týchto právnych prostriedkov, posudzovaný samostatne, nespĺňa štyri podmienky vyžadované na to, aby bola pripustená existencia práva na účinný prostriedok nápravy.

56 Účastníci konania uviedli šesť prostriedkov nápravy. Sú to:

– žaloby proti rozhodnutiu o inšpekcii,

– žaloby proti každému aktu spĺňajúcemu požiadavky stanovené judikatúrou na akt napadnuteľný žalobou, ktorý prijala Komisia v nadväznosti na rozhodnutie o inšpekcii a v rámci priebehu inšpekcie, ako je rozhodnutie zamietajúce žiadosť o ochranu dokumentov z dôvodu dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a klientmi (pozri rozsudok zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, body 46, 48 a 49 a citovanú judikatúru),

– žaloby proti konečnému rozhodnutiu, ktorým sa ukončuje konanie začaté na základe článku 101 ZFEÚ,

– návrhu na nariadenie predbežného opatrenia,

– žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť,

– žiadosti, ktoré možno predložiť vyšetrovateľovi.

57 Treba uviesť, že každý z týchto prostriedkov nápravy umožňuje – ako zdôrazňujú žalobkyne – predložiť súdu sťažnosť týkajúcu sa inšpekcie, s výnimkou žiadostí predložených vyšetrovateľovi, ktorého nemožno kvalifikovať ako „súd“ v zmysle EDĽP, najmä z dôvodu, že má iba právomoc formulovať odporúčania [článok 4 ods. 2 písm. a) rozhodnutia 2011/695/EU predsedu Európskej komisie z 13. októbra 2011 o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (Ú. v. EÚ L 275, 2011, s. 29)].

58 Z judikatúry totiž po prvé vyplýva, a žalobkyne to ani nespochybňujú, že podmienky, za ktorých sa vykonala inšpekcia, môžu byť kritizované v rámci žaloby na neplatnosť podanej proti konečnému rozhodnutiu, ktorým sa ukončuje konanie začaté na základe článku 101 ZFEÚ (rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 132; pozri tiež rozsudok z 10. apríla 2018, Alcogroup a Alcodis/Komisia, T-274/15, neuverejnený, EU:T:2018:179, bod 91 a citovanú judikatúru). Toto preskúmanie zákonnosti konečných rozhodnutí nepodlieha žiadnemu obmedzeniu, čo sa týka uplatniteľných dôvodov a predmetu inšpekcie, s výnimkou neprípustnosti dôvodov, ktoré mali byť podané proti rozhodnutí o inšpekcii (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94,T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, EU:T:1999:80, body 408 až 415). Umožňuje najmä overiť, či Komisia dodržala všetky obmedzenia, ktoré sú jej uložené počas priebehu inšpekcie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia,

T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 79 až 82) a bolo považované za záruku existencie účinného súdneho preskúmania opatrení inšpekcie, ako to vyžaduje ESĽP (rozsudok z 10. apríla 2018, Alcogroup a Alcodis/Komisia, T-274/15, neuverejnený, EU:T:2018:179, bod 91).

59 Po druhé z judikatúry rovnako vyplýva a prejednávaná žaloba to potvrdzuje, že rozhodnutie o inšpekcii môže byť predmetom žaloby o neplatnosť (rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 97 a 111). Toto preskúmanie je navyše upravené v článku 20 samotného nariadenia č. 1/2003 (odseky 4 a 8), ktorý vyžaduje jeho uvedenie v rozhodnutí o inšpekcii. Na jednej strane môže preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o inšpekcii týkajúce sa najmä toho, že Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie, že došlo k porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže v prípade konštatovania nezákonnosti viesť k tomu, že všetky opatrenia prijaté na základe tohto rozhodnutia sa budú považovať za protiprávne, najmä ako nepotrebné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-621/16, neuverejnený, EU:T:2018:367, bod 40 a citovanú judikatúru). Na druhej strane, pokiaľ je rozhodnutie o inšpekcii prijaté v nadväznosti na iné kontroly a pokiaľ sú informácie získané v rámci predchádzajúcich inšpekcií podkladom pre toto rozhodnutie o inšpekcii, môže sa preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia týkať najmä súladu opatrení prijatých na základe skorších rozhodnutí o inšpekcii s rozsahom inšpekcie určeným v týchto rozhodnutiach (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 138 až 160) a viesť k jeho zrušeniu v prípade zisteného nesúladu (rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 56 až 67 a 71; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 10. apríla 2018, Alcogroup a Alcodis/Komisia, T-274/15, neuverejnený, EU:T:2018:179, bod 63).

60 Po tretie, aj keď to účastníci konania nespomenuli, treba tiež uviesť, že rovnako ako každé rozhodnutie o uložení sankcie podľa nariadenia č. 1/2003 môže byť rozhodnutie Komisie, ktorým sa ukladá sankcia za marenie inšpekcie na základe článku 23 ods. 1 písm. c) až e) nariadenia č. 1/2003, predmetom žaloby o neplatnosť. Na podporu tejto žaloby možno najmä namietať nezákonnosť sankcie z dôvodu, že opatrenie prijaté v priebehu kontroly, ktorému sa sankcionovaný podnik nepodriadil, ako je žiadosť o predloženie dôverného dokumentu alebo žiadosť o vysvetlenie adresovaná členom jeho personálu, bolo samo osebe nezákonné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 126).

61 Po štvrté z rozsudku zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia (T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, body 46, 48 a 49 a citovaná judikatúra), jasne vyplýva, že rozhodnutie, ktorým sa výslovne alebo implicitne zamieta žiadosť o ochranu dokumentov z dôvodu dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a klientmi predložená v priebehu inšpekcie, predstavuje napadnuteľný akt. Tento prostriedok nápravy bol umožnený práve preto, že súd Únie sa domnieval, že možnosť podniku podať žalobu proti prípadnému rozhodnutiu, ktorým sa konštatuje porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, nestačí na to, aby sa mu poskytla primeraná ochrana jeho práv, pretože na jednej strane správne konanie nemusí viesť k rozhodnutiu, ktorým sa konštatuje porušenie, a na druhej strane žaloba, ktorú možno podať proti tomuto rozhodnutiu, neposkytuje za každých okolností podniku prostriedok na to, aby zabránil nezvratným účinkom, ktoré vyvoláva protiprávne oboznámenie sa s dokumentmi chránenými dôvernosťou (pozri rozsudok zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 47 a citovanú judikatúru).

62 Rovnako tak na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, a hoci súd Únie doteraz takú žalobu nevyhlásil za prípustnú, možno sa domnievať, že Všeobecný súd pripustil možnosť, aby kontrolovaný podnik podal za rovnakých podmienok žalobu proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o ochranu jeho zamestnancov z dôvodu ich súkromného života. Všeobecný súd totiž po tom, čo pripomenul rozsudok zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia (T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287), a judikatúru, ktorá sa v ňom cituje, konštatoval, že také rozhodnutie nebolo v prejednávanej veci prijaté a zároveň spomenul možnosť „rozhodnutie, ktoré… takúto ochranu

[z dôvodu ochrany súkromia] odopiera“. Na tento účel vychádzala z okolnosti, že žalobkyne v dobe prijatia rozhodnutia o vyhotovení kópie údajov netvrdili, že dokumenty, ktoré im patria, požívajú ochranu podobnú ochrane priznanej dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a klientmi, ani neidentifikovali konkrétne dokumenty alebo časti dotknutých dokumentov (rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, body 129 a 130). Možno navyše uviesť, že žalobkyne nespochybňujú existenciu dotknutého prostriedku nápravy ako takú, ale skôr jeho reštriktívnu a obmedzujúcu povahu pre dotknuté podniky, keďže tieto podniky musia reagovať okamžite počas toho, ako prebieha inšpekcia a predtým, než Komisia vyhotoví akúkoľvek kópiu (pozri bod 72 nižšie).

63 Treba sa totiž domnievať, že ani ustanovenia Zmlúv, ani znenie článku 20 nariadenia č. 1/2003 nevylučujú možnosť podniku podať žalobu o neplatnosť proti takým aktom uskutočneným v rámci priebehu inšpekcie pod podmienkou, že spĺňajú požiadavky vyplývajúce z článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

64 Po piate, hoci všetky vyššie uvedené prostriedky nápravy podľa článku 278 ZFEÚ v zásade nemajú odkladný účinok, na základe toho istého ustanovenia je možné dosiahnuť odklad vykonania aktov napadnutých týmito žalobami. Taký návrh na odklad môže najmä viesť k pozastaveniu inšpekcií, pričom treba uviesť, že vzhľadom na to, že rozhodnutie o inšpekcii je v zásade oznámené a doručené kontrolovanému podniku v deň, keď je inšpekcia začatá, umožňuje iba použitie postupu stanoveného v článku 157 ods. 2 rokovacieho poriadku dosiahnuť taký výsledok, pokiaľ sú splnené podmienky pre nariadenie dočasného odkladu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 98). Predseda Všeobecného súdu totiž môže na základe tohto ustanovenia vyhovieť návrhu na odklad predtým, než vypočuje Komisiu, a nariadi tak odklad iba niekoľko dní po podaní návrhu a pred ukončením inšpekcie.

65 Treba dodať, že návrh na predbežné opatrenie možno tiež podať súbežne so žalobou proti rozhodnutiu, ktorým sa zamieta žiadosť o ochranu z dôvodu dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a ich klientmi. Potvrdzujú to uznesenia z 27. septembra 2004, Komisia/Akzo a Akcros [C-7/04 P (R), EU:C:2004:566], a z 30. októbra 2003, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia (T-125/03 R a T-253/03 R, EU:T:2003:287). Je totiž možné sa domnievať, že v tomto uznesení predsedu Súdneho dvora tento, hoci zrušil uznesenie predsedu Všeobecného súdu, ktorým sa nariadil požadovaný odklad, nevylúčil, že pri neexistencii záväzku Komisie nepovoliť tretím osobám prístup k dotknutým dokumentom, možno nariadiť odklad vykonania rozhodnutia, ktorým sa zamieta žiadosť o ochranu dôvernosti komunikácie medzi dotknutými spoločnosťami a ich advokátmi, ako aj úschova dotknutých dôverných údajov v kancelárii súdu, až kým bude rozhodnuté o samotnej žalobe [pozri v tomto zmysle uznesenie z 27. septembra 2004, Komisia/Akzo a Akcros, C-7/04 P(R), EU:C:2004:566, bod 42 a body 1 a 2 výroku; pozri tiež v tomto zmysle uznesenie zo 17. septembra 2015, Alcogroup a Alcodis/Komisia, C-386/15 P(R), EU:C:2015:623, bod 24]. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, sa teda nemožno domnievať, že predbežné opatrenie neponúka nezávisle na rozhodnutí, ktorým bolo nariadené, žiadnu možnú nápravu prípadných pochybení, ktorých sa Komisia dopustila v priebehu inšpekcie.

66 Po šieste kontrolovaný podnik môže aj v prípade, že počas inšpekcií nebol prijatý akt napadnuteľný žalobou, pokiaľ sa domnieva, že Komisia sa dopustila pri inšpekcii nezákonností a že tieto nezákonnosti mu spôsobili ujmu, ktorá môže založiť zodpovednosť Únie, podať proti Komisii žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť. Táto možnosť existuje už pred prijatím rozhodnutia, ktorým sa ukončuje konanie o porušení, a to aj v prípade, že inšpekcia nepovedie ku konečnému rozhodnutiu, ktoré môže byť predmetom žaloby o neplatnosť. Takáto žaloba o určenie zodpovednosti nie je súčasťou systému preskúmania platnosti aktov Únie so záväznými právnymi účinkami, ktoré sú spôsobilé dotknúť sa záujmov žalobcu, ale je použiteľná v prípade, ak účastníkovi konania vznikne ujma v dôsledku nezákonného konania inštitúcie, a to aj keď toto konanie nevyústilo v napadnuteľný akt (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09,

EU:T:2012:596, bod 133; zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 99, a z 10. apríla 2018, Alcogroup a Alcodis/Komisia, T-274/15, neuverejnený, EU:T:2018:179, bod 92).

67 Okrem toho sa možno domnievať, že systém preskúmania priebehu inšpekcií vytvorený súborom právnych prostriedkov opísaných vyššie spĺňa štyri podmienky pripomenuté v bode 50 vyššie.

68 Pokiaľ ide po prvé o podmienku účinnosti, je potrebné uviesť, že žalobkyne nespochybňujú, že vyššie uvedené právne prostriedky vedú k preskúmaniu v plnom rozsahu, teda preskúmaniu zameranému na riešenie právnych ako aj skutkových otázok (pozri, pokiaľ ide konkrétne o rozhodnutie o inšpekcii, rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 33 a 34, a pokiaľ ide všeobecne o rozhodnutie Komisie v konaní podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ, rozsudok z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 62).

69 Okrem toho treba zdôrazniť, že hoci každý z týchto právnych prostriedkov, pokiaľ je uplatnený individuálne, neumožňuje vykonať preskúmanie dôvodnosti všetkých opatrení prijatých počas inšpekcie, ich uplatnenie v kombinácii, ktoré nevyvoláva problém v súvislosti s prípustnosťou, také preskúmanie umožňuje, ako to vyplýva z výpočtu rôznych opatrení prijatých v priebehu inšpekcií a rôznych práv kontrolovaných podnikov v bodoch 57 až 66 vyššie, ktoré sa môžu preskúmať pri posúdení rôznych dotknutých žalôb. Žalobkyne najmä nemôžu platne tvrdiť, že žiadny právny prostriedok sa nevzťahuje na prípad, keď inšpektori vyhotovili kópiu dokumentov nespadajúcich do rozsahu inšpekcie. V prípade uvádzanom žalobkyňami, keď by dotknutá inšpekcia neviedla k rozhodnutiu, ktorým sa konštatuje porušenie a sankcia, ale k začatiu nového vyšetrovania a prijatia nového rozhodnutia o inšpekcii, by totiž kontrolované podniky mohli podať žalobu o neplatnosť proti uvedenému rozhodnutiu so spochybnením zákonnosti nepriamych dôkazov, na ktorých by bolo založené, ako získaných protiprávne pri predchádzajúcej inšpekcii (pozri bod 59 vyššie).

70 Z toho vyplýva, že tvrdenia žalobkýň založené na rozsudkoch ESĽP, ktorými sa konštatovalo porušenie práva na účinný prostriedok nápravy z dôvodu, že chýbal jeden z vyššie uvedených opravných prostriedkov, sú irelevantné. Konkrétne nemožno na prejednávanú vec použiť konštatovanie ESĽP v rozsudku Delta Pekárny (body 82 až 94), keďže dotknutá česká právna úprava neupravovala osobitný opravný prostriedok umožňujúci napadnúť rozhodnutie o inšpekcii. Kontrolované podniky totiž mali možnosť vzniesť otázky týkajúce sa zákonnosti inšpekcie iba v konaní o žalobe, ktorej predmetom boli meritórne závery orgánu na ochranu hospodárskej súťaže, a v tomto rámci sa otázky ako nevyhnutnosť, trvanie a rozsah inšpekcie, ako aj jej primeranosť nemohli skúmať (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:92, bod 37), zatiaľ čo sa mohli preskúmať v rámci žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu o inšpekcii.

71 Rovnako tak na rozdiel od okolností, ktoré viedli k vydaniu rozsudku ESĽP z 2. apríla 2015, Vinci Construction a GTM Génie Civil et Services v. Francúzsko (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), z judikatúry súdu Únie vyplýva možnosť požadovať účinné preskúmanie dodržiavania dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a klientmi počas inšpekcií (pozri bod 61 vyššie). V tomto rámci sa najmä skúma, či sa na dotknuté dokumenty táto dôvernosť vzťahuje (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, body 117 až 135, 138 až 140 a 165 až 179).

72 Treba sa ďalej domnievať, že požiadavka, aby podnik, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie o inšpekcii, vykonal určité kroky na ochranu svojich práv a prístupu k opravným prostriedkom umožňujúcim zabezpečiť ich dodržiavanie, najmä postup spočívajúci v podaní žiadostí o ochranu Komisii, neporušuje zásadu práva na účinný prostriedok nápravy (pozri body 61 a 62 vyššie). Je to tak o to viac, že Komisia má povinnosť poskytnúť podniku krátku lehotu na konzultáciu s jeho advokátmi pred začatím vyhotovovania kópií, s cieľom prípadne podať takéto žiadosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 89).

73 Pokiaľ ide po druhé o podmienku efektívnosti, možno konštatovať, že vyššie uvedené právne prostriedky umožňujú ako preventívne preskúmanie prostredníctvom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia brániaceho ukončeniu inšpekcií (pozri bod 64 vyššie), tak aj kuratívne preskúmanie nasledujúce po ukončení inšpekcií vďaka iným právnym prostriedkom. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že judikatúra ESĽP nevyžaduje súčasnú existenciu predbežnej a následnej kontroly, keďže ich chápe ako alternatívne (pozri bod 50 vyššie). Aj keby teda, ako to uvádzajú žalobkyne v prejednávanej veci, návrh na nariadenie predbežného opatrenia nemal požadovanú efektívnosť, nič to nemení na tom, že žaloby, ktoré môžu byť podané následne, poskytujú subjektu podliehajúcemu súdnej právomoci v každom prípade primeranú nápravu.

74 V prípade zrušenia rozhodnutia o inšpekcii tak Komisia nemôže na účely konania o porušení pravidiel hospodárskej súťaže použiť všetky dokumenty alebo dôkazné materiály, ktoré zhromaždila v rámci tejto inšpekcie (rozsudky z 22. októbra 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 49, a z 12. decembra 2012, Almamet/Komisia, T-410/09, neuverejnený, EU:T:2012:676, bod 31). Také zrušenie vedie nevyhnutne k zrušeniu nového rozhodnutia o inšpekcii, ktoré by bolo prijaté výlučne na základe dokumentov zaistených pri prvej nezákonnej inšpekcii (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-621/16, neuverejnený, EU:T:2018:367, body 39 a 40).

75 Rovnako tak v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutiu Komisie konštatovanie nezrovnalosti v priebehu inšpekcie vedie k tomu, že Komisia nemôže použiť takto zhromaždené dôkazy na účely konania o porušení (pozri rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 45 a citovanú judikatúru), čo môže viesť k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa konštatuje a ukladá sankcia za porušenie, ak sú predmetné dôkazy rozhodujúce na účely tohto konštatovania a sankcie.

76 Okrem toho aj v prípade, že by rozhodnutie, ktorým sa konštatuje a ukladá sankcia za porušenie nebolo prijaté, treba pripomenúť, že naďalej zostáva otvorená jednak cesta prostredníctvom návrhu na zrušenie určitých opatrení prijatých počas inšpekcie (pozri body 61 a 62 vyššie), a jednak cesta prostredníctvom žaloby o náhradu škody (pozri bod 66 vyššie). Tieto dva právne prostriedky pritom umožňujú domôcť sa zániku zrušených opatrení inšpekcie v právnom poriadku a náhrady škody utrpenej v dôsledku uvedených opatrení ešte pred a nezávisle na prípadnom ukončení následného konania o porušení. V tejto súvislosti treba spresniť, že keďže posúdenie opravných prostriedkov a primeranosti nápravy, ktorú umožňujú, musí byť vykonané celkovo (pozri bod 51 vyššie), a iné právne prostriedky bránia Komisii použiť neoprávnene skopírované dokumenty, je irelevantné, že tomuto použitiu možnosť prostredníctvom náhrady škody nebráni. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, z rozsudku Ravon nemožno najmä vyvodzovať, že by ESĽP na konštatovanie efektívnosti súdneho preskúmania inšpekcie požadoval, aby dotknuté opravné prostriedky viedli k rozhodnutiu o zákaze použitia získaných písomností a svedeckých výpovedí. ESĽP sa totiž v tomto rozsudku obmedzil na použitie metódy celkového posúdenia dostupných opravných prostriedkov, keď rozhodol, že žaloba o náhradu škody nestačí na kompenzáciu nedostatkov ostatných opravných prostriedkov, najmä žalôb o neplatnosť stanovených dotknutými francúzskymi právnymi predpismi (rozsudok Ravon, bod 33), ktoré nepredstavujú efektívnosť žalôb o neplatnosť, ktoré možno podať na súd Únie.

77 Pokiaľ ide po tretie o podmienku istoty, žalobkyne ju v zásade spochybňujú z dôvodu, že nie je isté, či budú prijaté akty, ktoré možno napadnúť rôznymi vyššie uvedenými právnymi prostriedkami. Komisia najmä nevyhnutne neprijíma rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie a ukladá sankcia tomu, kto sa ho dopustil, v nadväznosti na kontrolu. Podmienka istoty sa však musí vykladať nie tak, že vyžaduje dostupnosť všetkých teoreticky možných právnych prostriedkov vo všetkých prípadoch a bez ohľadu na opatrenia prijaté v nadväznosti na inšpekciu, ale tak, že vyžaduje dostupnosť tých právnych prostriedkov, ktoré slúžia na napadnutie opatrení s negatívnymi účinkami vo vzťahu ku kontrolovanému podniku v čase, keď uvedené účinky nastanú. Preto v prípade, že také negatívne účinky nespočívajú v rozhodnutí, ktorým sa konštatuje alebo ukladá sankcia za porušenie, nemožnosť podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu nemožno považovať za porušenie požiadavky na istý opravný prostriedok proti opatreniam prijatým počas inšpekcie.

78 Z rozsudku Canal Plus nemožno vyvodiť odlišný výklad (pozri bod 50 vyššie). Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, totiž ESĽP v tomto rozsudku nerozhodol, že dostupnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu povoľujúcemu kontrolu sa stala neistou z dôvodu neistoty obklopujúcej prijatie meritórneho rozhodnutia orgánom pre hospodársku súťaž. ESĽP sa najmä za zvláštnych okolností prechodného režimu zavedeného francúzskym zákonodarcom obmedzil na konštatovanie, že žaloba, ktorú tento režim umožňuje proti uzneseniu povoľujúcemu domovú prehliadku, je podmienená existenciou opravného prostriedku podaného proti meritórnemu rozhodnutiu, čo vytvára podmienenosť, ktorá skutočne robí dostupnosť uvedenej žaloby neistou (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:92, bod 48). Navyše možno uviesť, že taká podmienenosť neexistuje v systéme opravných prostriedkov v oblasti inšpekcie Komisie. Podanie žaloby proti rozhodnutiu o kontrole totiž nie je podmienené podaním žaloby proti rozhodnutiu, ktorým sa končí konanie podľa článku 101 ZFEÚ, a nemôže to tak ani byť vzhľadom na lehotu na podanie žaloby stanovenú v článku 263 ZFEÚ.

79 Pokiaľ ide po štvrté o podmienku primeranej lehoty, treba poznamenať, že žalobkyne neopierajú svoje tvrdenie o nedodržaní tejto podmienky o dĺžku konania pred súdom Únie a okrem toho uznávajú existenciu lehôt na podanie žaloby. Kritizujú iba značnú dobu, ktorá môže oddeľovať inšpekciu od konečného rozhodnutia o ukončení konania začatého na základe článku 101 ZFEÚ.

80 Z takej dĺžky, ktorá síce môže dosiahnuť niekoľko rokov, pritom nemožno vyvodzovať, že prostriedky umožňujúce napadnúť priebeh inšpekcií pred súdom Únie nezaručujú účinnú súdnu ochranu. Na jednej strane sa totiž kritizuje iba zdržanie oddeľujúce prijatie opatrení na inšpekciu a dátum ich možného napadnutia v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutiu prijatému na základe článku 101 ZFEÚ, ktorá predstavuje iba jeden z opravných prostriedkov umožňujúcich ich napadnutie. Na druhej strane a najmä treba dobu, po ktorú sú dotknuté opatrenia kontroly v platnosti, posudzovať s prihliadnutím na skutočnosť, že až do vydania tohto konečného rozhodnutia Komisia nezaujíma konečné stanovisko k existencii porušenia a následnej sankcii kontrolovaného podniku. Pokiaľ by naopak mali pre kontrolovaný podnik počas tejto lehoty nastať iné škodlivé následky, ako napríklad poškodzujúce konanie Komisie alebo prijatie nového rozhodnutia o inšpekcii na základe zhromaždených informácií, uvedený podnik by sa mohol okamžite a bez vyčkávania na výsledok konania o porušení obrátiť na súd so žalobou o náhradu škody alebo o neplatnosť nového rozhodnutia o inšpekcii.

81 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvá výhrada uplatnená na podporu námietky nezákonnosti článku 20 nariadenia č. 1/2003 sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

b) O druhej výhrade založenej na porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu

82 Žalobkyne tvrdia, že článok 20 nariadenia č. 1/2003 porušuje zásadu rovnosti zbraní a právo na obhajobu. Z týchto základných zásad vyplýva, že obvinený musí mať právo na prístup k spisu o konaní. Právny rámec inšpekcie stanovený článkom 20 nariadenia č. 1/2003 pritom tým, že účastníkom konania neumožňuje prístup k dokumentom, ktoré má Komisia k dispozícii, ktoré odôvodňujú jej rozhodnutie vykonať inšpekciu, žalobkyne stavia do situácie zjavnej nerovnováhy v porovnaní s Komisiou a znemožňuje im pripraviť si svoju obhajobu.

83 Podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zbraní, ktorá úzko súvisí so samotným pojmom spravodlivý proces a má za cieľ zabezpečiť rovnosť medzi účastníkmi konania, zahrnuje povinnosť poskytnúť každému účastníkovi konania primeranú možnosť uviesť svoje tvrdenia vrátane dôkazov za podmienok, ktoré ho zjavne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. Táto zásada má za cieľ zabezpečiť procesnú rovnováhu medzi účastníkmi konania v súdnom konaní a tým zaručiť rovnosť práv a povinností týchto účastníkov konania, pokiaľ ide najmä o pravidlá upravujúce dokazovanie a kontradiktórnu diskusiu na súde (pozri rozsudok z 28. júla 2016, Ordre des barreaux francophones et germanophone a i., C-543/14, EU:C:2016:605, body 40 a 41 a citovanú judikatúru).

84 Hoci žalobkyne na podporu svojich tvrdení o porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu citujú túto judikatúru a opierajú sa iba o články 47 a 48 Charty, ako aj o článok 6 EDĽP, ktoré upravujú práva subjektov podliehajúcich súdnej právomoci pred súdom, judikatúra, ktorú tiež uvádzajú (pozri bod 94 nižšie), potvrdzuje, že vo všeobecnosti sa zameriavajú na práva kontrolovaného podniku obhajovať sa pred súdom, ako aj pred Komisiou.

85 Z ustálené judikatúry k poznatkom, ktoré musia byť kontrolovanému podniku oznámené na účel zabezpečenia ochrany jeho práva na obhajobu vo vzťahu ku Komisii, vyplýva, že Komisia nie je povinná v rozhodnutí o inšpekcii alebo počas inšpekcie uviesť nepriame dôkazy, ktoré uvedenú inšpekciu odôvodňujú (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. októbra 1989, Dow Chemical Ibérica a i./Komisia, 97/87 až 99/87, EU:C:1989:380, body 45, 50 a 51; z 8. júla 2008, AC-Treuhand/Komisia, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 48; zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 69; zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 37; z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 81, a z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, body 45 a 46).

86 Toto riešenie v judikatúre nie je založené na zásade dôvernosti dotknutých nepriamych dôkazov, ale na snahe zachovať účinnosť vyšetrovania Komisie vo fáze, keď iba začala, ktorú zohľadnil tiež aj normotvorca v znení článku 20 nariadenia č. 1/2003.

87 Správne konanie na základe nariadenia č. 1/2003, ktoré prebieha pred Komisiou, sa totiž delí na dve odlišné po sebe nasledujúce fázy, z ktorých každá má vlastnú vnútornú logiku, a to na fázu predbežného vyšetrovania a na kontradiktórnu fázu. Fáza predbežného vyšetrovania, počas ktorej Komisia využíva vyšetrovacie právomoci upravené v nariadení č. 1/2003 a ktorá trvá až do oznámenia o výhradách, je určená na to, aby Komisia mohla zistiť všetky relevantné skutkové okolnosti potvrdzujúce, resp. nepotvrdzujúce existenciu porušenia súťažných pravidiel a prijať prvé stanovisko o smerovaní a ďalšom pokračovaní konania. Naproti tomu kontradiktórna fáza, ktorá trvá od oznámenia o výhradách až do prijatia konečného rozhodnutia, má Komisii umožniť prijať konečné rozhodnutie o vytýkanom porušení (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 77 a citovanú judikatúru).

88 Na jednej strane, čo sa týka fázy predbežného vyšetrovania, táto fáza sa začína k dátumu, keď Komisia pri výkone svojich právomocí, ktoré jej zveruje normotvorca Únie, prijme opatrenia obsahujúce výhradu, že došlo k porušeniu, a má jej umožniť, aby zaujala stanovisko k smerovaniu konania (rozsudky z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 114, a z 15. júla 2015, SLM a Ori Martin/Komisia, T-389/10 a T-419/10, EU:T:2015:513, bod 337). Na druhej strane až pri začatí kontradiktórnej fázy správneho konania je dotknutý podnik prostredníctvom oznámenia o výhradách informovaný o všetkých podstatných skutkových okolnostiach, o ktoré sa Komisia v tejto fáze konania opiera, a až vtedy má tento podnik právo na prístup k spisu na účely zabezpečenia účinného výkonu svojho práva na obhajobu. V dôsledku toho sa môže dotknutý podnik odvolávať na svoje práva na obhajobu až po zaslaní oznámenia o výhradách. Ak by sa totiž tieto práva vzťahovali aj na fázu predchádzajúcu zaslaniu oznámenia o výhradách, účinnosť vyšetrovania Komisie by bola ohrozená, lebo dotknutý podnik by bol už vo fáze predbežného vyšetrovania schopný identifikovať informácie, ktoré sú Komisii známe, a teda aj tie, ktoré pred ňou môže naďalej tajiť (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 78 a citovanú judikatúru).

89 Z povahy opatrení súvisiacich s vyšetrovaním, ktoré prijme Komisia v štádiu predbežného vyšetrovania, najmä z opatrení týkajúcich sa preskúmania a zo žiadostí o poskytnutie informácií, však vyplýva výhrada týkajúca sa porušenia, pričom tieto opatrenia môžu mať vážny vplyv na situáciu podozrivých podnikov. Preto je potrebné vyhnúť sa tomu, aby boli práva na obhajobu v tejto fáze správneho konania nenapraviteľne ohrozené, keďže prijaté vyšetrovacie opatrenia môžu byť rozhodujúce na účely

preukázania dôkazov o nezákonnosti správania podnikov, za ktoré im môže byť priznaná zodpovednosť (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 79 a citovanú judikatúru).

90 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že požiadavka stanovená článkom 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, a to uviesť predmet a účel inšpekcie, je základnou zárukou práv na obhajobu dotknutých podnikov, a preto rozsah povinnosti odôvodnenia rozhodnutí nariaďujúcich inšpekciu nemožno obmedziť z dôvodov týkajúcich sa účinnosti vyšetrovania. V tejto súvislosti hoci platí, že Komisia podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 nie je povinná oznámiť adresátovi tohto rozhodnutia všetky informácie týkajúce sa údajných porušení, ktoré má k dispozícii, ani presne vymedziť relevantný trh, ani tieto porušenia presne právne kvalifikovať, ani uviesť obdobie, keď k týmto porušeniam dochádzalo, ale naproti tomu musí jasne uviesť predpoklady, ktoré má v úmysle overiť, to znamená, čo hľadá a ktorých bodov sa má inšpekcia týkať (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 80 a citovanú judikatúru).

91 Vzhľadom na vyššie uvedené sa opakovane rozhodlo, že Komisii nemôže byť uložená povinnosť, aby vo fáze predbežného vyšetrovania uviedla vedľa domnienok porušenia, ktoré zamýšľa overiť, aj nepriame dôkazy, teda informácie, ktoré ju viedli k predpokladu o možnom porušení článku 101 ZFEÚ. Takouto povinnosťou by totiž bola spochybnená v judikatúre stanovená rovnováha medzi zachovaním účinnosti vyšetrovania a zachovaním práv dotknutého podniku na obhajobu (rozsudok z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 45 a citovaná judikatúra, pozri tiež bod 85 vyššie).

92 Z toho vyplýva, že článok 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 nemôže byť vyhlásený za nezákonný z dôvodu, že porušuje zásadu rovnosti zbraní a právo uvedeného podniku na obhajobu tým, že nestanovuje oznámenie nepriamych dôkazov odôvodňujúcich inšpekciu kontrolovanému podniku.

93 Žiadne z tvrdení žalobkýň nemôže spochybniť tento záver.

94 Pokiaľ ide po prvé o judikatúru súdov Únie, treba uviesť, že žalobkyne sa na vyššie uvedenú judikatúru neodvolávajú, ani ju a *fortiori* výslovne nespochybňujú, a na podporu svojho tvrdenia, že Všeobecný súd sa domnieva, že zásada rovnosti zbraní znamená, že dotknuté podniky majú právo na prístup ku spisu, citujú iba jediný rozsudok uvedeného súdu. Z tohto rozsudku síce vyplýva, že všeobecná zásada rovnosti zbraní predpokladá vo veci hospodárskej súťaže, že dotyčný podnik pozná spis použitý v konaní, ktorý je rovnaký ako spis, ktorý má k dispozícii Komisia (rozsudok z 29. júna 1995, ICI/Komisia, T-36/91, EU:T:1995:118, body 93 a 111). Ako to však vhodne zdôrazňuje Komisia, táto pasáž sa týka kontradiktórnej fázy konania, a najmä dokumentov, ktoré mali byť oznámené žalujúcemu podniku spolu s oznámením o výhradách (k rozlíšeniu medzi fázou predbežného vyšetrovania a kontradiktórnej fázy správneho konania pozri body 87 a 88 vyššie).

95 Pokiaľ ide po druhé o judikatúru ESĽP, ktorej uplatnenie by mohlo byť vzhľadom na vyššie uvedené chápané tak, že vyjadruje vôľu k zhodnému vývoju judikatúry súdov Únie alebo ku konštatovaniu nezákonnosti relevantných ustanovení článku 20 nariadenia č. 1/2003, treba sa domnievať, že táto judikatúra nemôže taký vývoj ani konštatovanie odôvodniť, a to bez ohľadu na okolnosť, že rozsudky ESĽP sa vyjadrovali k právam fyzických osôb v trestných veciach, ako zdôraznila Komisia a Rada. Všetky porušenia zásady rovnosti zbraní v týchto rozsudkoch ESĽP sa totiž konštatovali z dôvodu, že obvinené osoby boli odsúdené bez toho, aby niekedy mali prístup ku všetkým poznatkom týkajúcim sa vznesených obvinení (rozsudky ESĽP, 18. marca 1997, Foucher v. Francúzsko, CE:ECHR:1997:0318JUD002220993; 25. marca 1999, Pélissier a Sassi v. Francúzsko, CE:ECHR:1999:0325JUD002544494; 26. júla 2011, Huseyn a i. v. Azerbajdžan, CE:ECHR:2011:0726JUD003548505, a 20. septembra 2011, OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos v. Rusko, CE:ECHR:2011:0920JUD001490204), z čoho nemožno vedľa práva už priznaného v neskoršej kontradiktórnej fáze vyvodiť právo na prístup k takým poznatkom počas vyšetrovacej fázy. Pokiaľ ide o rozsudok ESĽP, z ktorého vyplýva, že zásada rovnosti zbraní sa použije na všetky fázy konania, a najmä v priebehu vyšetrovania (rozsudok ESĽP, 30. marca 1989, Lamy v. Belgicko,

CE:ECHR:1989:0330JUD001044483), ktorý žalobkyne uviedli iba na pojednávaní, v tomto rozsudku sa rozhodlo v tomto zmysle z dôvodu prijatia rozhodnutia o zadržaní žalobcu v priebehu tejto fázy vyšetrovania. ESĽP okrem toho v tejto veci konštatoval porušenie článku 5 ods. 4 EDĽP týkajúceho sa súdnej ochrany väznených osôb bez toho, aby sa vyjadril k dodržaniu článku 6 EDĽP.

96 Pokiaľ ide po tretie o francúzske právne predpisy, ktorých sa žalobkyne dovolávali na pojednávaní, nemôžu mať ako také prednosť pri uplatňovaní pravidiel práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. januára 1984, VBVB a VBBB/Komisia, 43/82 a 63/82, EU:C:1984:9, bod 40). V každom prípade možno dodať, že podľa článku L. 450–4 francúzskeho code de commerce (Obchodný zákonník) je uznesenie francúzskeho sudcu rozhodujúceho o slobodách a väzbe, ktoré povoľuje prehliadky a zaistenie vecí vykonávané zo strany Autorité de la concurrence (orgán na ochranu hospodárskej súťaže) na základe informácií a nepriamych dôkazov, ktoré ich môžu odôvodniť, predložených uvedeným orgánom, je dotknutému podniku oznámené až v čase prehliadky. Môže teda viesť ku kontradiktórnemu prejednaniu, ktoré sa môže týkať najmä dostatočne závažnej povahy predložených nepriamych dôkazov, až vo fáze žaloby podanej proti nemu prvému predsedovi odvolacieho súdu.

97 Po štvrté, pokiaľ ide o obavy vyjadrené žalobkyňami z ťažkostí chrániť sa pred rizikami svojvoľných a neprimeraných zásahov Komisie, treba práve uviesť, že je možné, aby Všeobecný súd prostredníctvom opatrení na zabezpečenie priebehu konania požiadal Komisiu o predloženie nepriamych dôkazov, ktoré odôvodňovali jej rozhodnutie o inšpekcii (k prijatiu takých opatrení na zabezpečenie priebehu konania v prejednávanej veci, pozri bod 14 vyššie). Tento prístup k nepriamym dôkazom odôvodňujúcim rozhodnutie o inšpekcii je umožnený v súdnej fáze, pretože v tejto fáze a v rozsahu, v akom je inšpekcia už z podstaty veci ukončená, je požiadavka na zachovanie účinnosti vyšetrovania Komisie menšia. Netreba už totiž, hneď ako sú vykonané všetky úkony inšpekcie, predchádzať riziku zatajenia informácií relevantných pre vyšetrovanie, ktoré už boli v zásade počas inšpekcie zhromaždené (pozri bod 88 vyššie). Možno dodať, že oznámenie nepriamych dôkazov v štádiu súdneho konania je okrem toho v súlade so zásadou rovnosti zbraní pred súdom, keďže kontrolovaný podnik má v tomto štádiu k dispozícii informácie, ktoré mu umožňujú spochybniť, že Komisia má nepriame dôkazy, ktoré sú dostatočne závažné na odôvodnenie inšpekcie (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Nexans a Nexans France/Komisia, C-37/13 P, EU:C:2014:223, body 85 a 86), a navyše neodôvodňuje, aby bol prístup poskytnutý od prijatia rozhodnutia o inšpekcii.

98 Na základe všetkých týchto dôvodov sa druhá výhrada uplatnená na podporu námietky nezákonnosti preto musí zamietnuť, rovnako ako sa musí v jej plnom rozsahu zamietnuť námietka nezákonnosti príslušných ustanovení článku 20 nariadenia č. 1/2003.

B. O druhom a treťom žalobnom dôvode založených na porušení povinnosti odôvodnenia a porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia

99 Komisia na úvod tvrdí, že žalobkyne uplatňujú viacero výhrad týkajúcich sa priebehu spornej inšpekcie, ktoré sú neprípustné v rámci žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu o inšpekcii, a vyvodzuje z toho neprípustnosť žaloby.

100 Z ustálenej judikatúry skutočne vyplýva, že podnik sa nemôže dovolávať nezákonného priebehu úkonov inšpekcie na podporu žalobných návrhov na určenie neplatnosti smerujúcich proti aktu, na základe ktorého Komisia túto inšpekciu vykonala (rozsudky z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, EU:T:1999:80, bod 413; zo 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 55, a z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 22).

101 Táto nemožnosť dovolávať sa nezákonnosti priebehu úkonov inšpekcie na podporu žalobných návrhov smerujúcich proti rozhodnutiu o inšpekcii iba odráža všeobecnú zásadu, podľa ktorej sa musí zákonnosť aktu posudzovať podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia tohto rozhodnutia, takže akty prijaté po rozhodnutí nemôžu ovplyvniť jeho platnosť (uznesenie z 30. októbra 2003, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, T-125/03 R a T-253/03 R, EU:T:2003:287, body 68 a 69; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2019, Alcogroup a Alcodis/Komisia, C-403/18 P, EU:C:2019:870, body 45 a 46 a citovanú judikatúru).

102 Z toho vyplýva, že pokiaľ, ako to tvrdí Komisia, sa musia dotknuté výroky odmietnuť, mali by byť odmietnuté z dôvodu ich neúčinnosti, a nie z dôvodu ich neprípustnosti.

103 V odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní Komisia spresnila, ako bolo zapísané do zápisnice z pojednávania, že ponecháva na úvahu Všeobecného súdu, aby na jednej strane rozhodol o neprípustnosti alebo neúčinnosti dotknutých výhrad a na druhej strane rozhodol, že jej tvrdenie o neprípustnosti sa netýka druhého a tretieho žalobného dôvodu, ktoré vychádzajú z porušenia povinnosti odôvodnenia a z porušenia práva na nedotknuteľnosť obydlia.

104 Z toho vyplýva, že žaloba sa nemôže vyhlásiť za neprípustnú z dôvodu uvedeného Komisiou, ani a *fortiori*, že by sa mala vyhlásiť za neprípustnú v celom rozsahu.

105 Treba teda posúdiť druhý a tretí žalobný dôvod žalobkýň bez toho, aby bolo na účely preskúmania ich opodstatnenosti potrebné zohľadniť výhrady uplatnené na ich podporu, ktoré sa opierajú o priebeh spornej inšpekcie a ktoré sa musia odmietnuť ako neúčinné.

1. O porušení povinnosti odôvodnenia

106 Žalobkyne tvrdia, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, keďže neobsahuje žiadne spresnenie, dokonca ani náčrt informácií, ktorými disponuje Komisia, ktoré by odôvodňovali vykonanie inšpekcie. Napadnuté rozhodnutie najmä neumožňuje určiť druh, povahu, pôvod, a už vôbec nie obsah informácií, ktoré mala Komisia k dispozícii, a žalobkyne tak zbavuje základnej záruky ich práva na obhajobu. Žalobkyne dodávajú, že taká úplná absencia informácií o dôkazoch, ktoré má Komisia k dispozícii, nemôže byť konvalidovaná iba obyčajným opisom domnienok o porušení, ktoré Komisia podľa jej názoru mohla vyvodiť z obsahu uvedených písomností.

107 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí byť odôvodnenie aktov inštitúcií Únie vyžadované článkom 296 ZFEÚ prispôsobené povahe predmetného aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá právny akt prijala, tak aby umožnili dotknutým osobám pochopiť dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho. Požiadavka odôvodnenia musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa má posudzovať nielen s prihliadnutím na jeho znenie, ale tiež s prihliadnutím na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 25. júna 2014, Nexans a Nexans France/Komisia, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, body 31 a 32 a citovanú judikatúru).

108 V prejednávanej veci teda treba zohľadniť právny rámec, v ktorom sa vykonávajú inšpekcie Komisie. Článok 4 a článok 20 nariadenia č. 1/2003 totiž Komisii priznávajú právomoci inšpekcie s cieľom umožniť jej plniť svoju úlohu ochraňovania vnútorného trhu pred skresľovaním hospodárskej súťaže a sankcionovať prípadné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže na tomto trhu (rozsudok z 25. júna 2014, Nexans a Nexans France/Komisia, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, bod 33; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 22. októbra 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 42 a citovanú judikatúru).

109 Pokiaľ ide konkrétne o rozhodnutia Komisie o inšpekcii, článok 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že tieto rozhodnutia musí stanoviť dátum, kedy má inšpekcia začať, uviesť pokuty podľa článkov 23 a 24 uvedeného nariadenia a právo na preskúmanie rozhodnutia Súdnym dvorom, ale tiež predmet a účel inšpekcie.

110 Z judikatúry vyplýva, že Komisia musí na tento účel čo najpresnejšie uviesť domnienky, ktoré má v úmysle preveriť, teda predmet vyšetrovania a skutočnosti, ktorých sa inšpekcia týka. Konkrétnejšie, rozhodnutie o inšpekcii musí obsahovať opis charakteristických znakov údajného porušenia s uvedením predpokladaného relevantného trhu a povahy údajných obmedzení hospodárskej súťaže, ako aj odvetví, ktorých sa týka údajné porušenie, ktoré je predmetom vyšetrovania, vysvetlení týkajúcich sa spôsobu, akým je údajne podnik zapojený do porušovania (pozri rozsudky z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, EU:T:2007:80, body 58 a 59 a citovanú judikatúru, a zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 75 a 77 a citovanú judikatúru).

111 Táto osobitná povinnosť odôvodnenia, ako to spresnil Súdny dvor, predstavuje podstatnú náležitosť nielen na to, aby sa preukázala dôvodnosť zamýšľaného zásahu v rámci dotknutých podnikov, ale aj na to, aby sa im umožnilo pochopiť rozsah ich povinnosti spolupráce pri zachovaní ich práva na obhajobu. Je totiž dôležité umožniť podnikom, ktorých sa týkajú rozhodnutia o inšpekcii a boli im uložené povinnosti, ktoré zahŕňajú zásahy do ich súkromnej sféry, pričom pri ich nedodržaní sa vystavujú riziku, že im budú uložené prísne pokuty, oboznámiť sa s dôvodmi týchto rozhodnutí bez toho, aby museli vynaložiť neprimerané úsilie na ich výklad, aby mohli účinne a včas uplatniť svoje práva (pozri v súvislosti s rozhodnutiami, ktorými sa žiada o informácie návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2015:694, bod 42). Z toho navyše vyplýva, že rozsah povinnosti odôvodniť rozhodnutie o inšpekcii, ako je spresnené v predchádzajúcom bode, nemôže byť v zásade obmedzený v závislosti na úvahách o účinnosti vyšetrovania (rozsudky zo 17. októbra 1989, Dow Benelux/Komisia, 85/87, EU:C:1989:379, bod 8, a zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 42).

112 Inšpekcie sa však z povahy veci vykonávajú v predbežnej fáze, v ktorej Komisia nedisponuje presnými informáciami, ktoré by jej umožnili kvalifikovať predmetné konania ako porušenie a ktoré by so sebou prinášali možnosť vyhľadávať rôzne informácie, ktoré ešte nie sú známe alebo úplne identifikované (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júna 2014, Nexans a Nexans France/Komisia, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, bod 37, a z 26. októbra 2010, CNOP a CCG/Komisia, T-23/09, EU:T:2010:452, body 40 a 41 a citovanú judikatúru). Pre zachovanie užitočného účinku inšpekcií a z dôvodov týkajúcich sa ich samotnej povahy sa pripustilo, že Komisia nie je povinná ani oznámiť príjemcovi takéhoto rozhodnutia všetky informácie, ktorými disponuje v súvislosti s údajným porušením, ani presne vymedziť relevantný trh, ani toto porušenie právne presne kvalifikovať, ani uviesť obdobie, v ktorom k tomuto porušeniu došlo (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 80 a citovanú judikatúru; návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Nexans a Nexans France/Komisia, C-37/13 P, EU:C:2014:223, body 48 a 49).

113 Okrem toho treba pripomenúť, že Komisia nie je povinná uviesť v rozhodnutí o inšpekcii nepriame dôkazy, ktoré odôvodňovali uvedenú inšpekciu (pozri body 85 a 91 vyššie).

114 Z toho jednak vyplýva, že povinnosť Komisie uviesť odôvodnenie sa nevzťahuje na všetky informácie o predpokladaných porušeniach, ktoré má k dispozícii, a jednak, že z informácií, ktoré odôvodňovali vykonanie inšpekcie, sa v rozhodnutí o inšpekcii musia uviesť iba tie, ktoré umožňujú preukázať, že Komisia disponovala závažnými nepriamymi dôkazmi o porušovaní, bez toho, aby boli predmetné nepriame dôkazy odhalené. Judikatúrou je totiž ustálené, že na preukázanie dôvodného charakteru inšpekcie je Komisia v rozhodnutí nariaďujúcom inšpekciu povinná podrobne uviesť, že disponuje informáciami a dôležitými faktickými skutočnosťami, ktoré ju vedú k podozreniu, že sa dotknutý

podnik dopustil porušenia (pozri rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 60 a citovanú judikatúru; rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 172).

115 V prejednávanej veci preto treba overiť, či Komisia túto povinnosť v napadnutom rozhodnutí splnila.

116 Z bodu 8 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a z informácií, ktoré sa v ňom uvádzajú o údajných porušeniach opísaných v bodoch 4 a 5 odôvodnenia tak, že spočívajú vo výmenách informácií týkajúcich sa najmä zliav a budúcich obchodných stratégií, pritom jasne vyplýva, že Komisia podrobne uviedla, že zastávala názor, že disponuje závažnými nepriamymi dôkazmi, ktoré ju vedú k podozreniu o zosúladených postupoch.

117 Potvrdzujú to okrem týchto spresnení týkajúcich sa predmetu výmeny podozrivých informácií v odôvodneniach 4 a 5 napadnutého rozhodnutia aj spresnenia uvedené v odôvodnení 8 napadnutého rozhodnutia uvedené slovami „Podľa informácií, ktoré má Komisia k dispozícii“ a ktoré sa týkajú spôsobov výmeny informácií, dotknutých osôb (postavenie a približný počet), ako aj sporných dokumentov (približný počet, miesto a forma ich uchovávania.

118 Treba spresniť, že vyššie uvedené úvahy sa obmedzujú na preskúmanie dostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a zodpovedajú iba na otázku, či Komisia vo svojom rozhodnutí uviedla informácie požadované judikatúrou, a to tie, ktoré preukazujú, že zastávala názor, že disponovala závažnými nepriamymi dôkazmi o existencii predpokladaných zosúladených postupov. Naopak v tomto rámci sa nerieši otázka, ktorá bude prejednaná pri preskúmaní žalobného dôvodu založeného na porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia, či sa Komisia správne domnievala, že má k dispozícii také dostatočné závažné nepriame dôkazy.

119 Treba dodať, že tvrdenie žalobkýň o riziku, že by mohli byť obeťami konkurentov alebo nepoctivých obchodných partnerov, nemôže spochybniť vyššie uvedený záver týkajúci sa splnenia povinnosti Komisie uviesť odôvodnenie. Tomuto riziku možno totiž čeliť vďaka overeniu dostatočne závažnej povahy nepriamych dôkazov, ktoré má Komisia k dispozícii, vykonanému pri posúdení žalobného dôvodu založeného na porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia.

120 V dôsledku toho sa žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia musí zamietnuť.

2. O porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia

121 Žalobkyne tvrdia, že Komisia v prejednávanom prípade porušila základné právo na nedotknuteľnosť obydlia, ako je zakotvené v článku 7 Charty a v článku 8 EDĽP. Z judikatúry totiž vyplýva, že toto právo sa použije na rozhodnutia Komisie o inšpekcii, o ktorých žalobkyne opakujú, že nie sú založené na spolupráci dotknutých podnikov. Z judikatúry tiež vyplýva, že právo na nedotknuteľnosť obydlia si vyžaduje, aby obsah a dosah mandátu povoľujúceho domové prehliadky boli spojené s určitými obmedzeniami, aby zásah do tohto práva, ktorý povoľuje, nebol potenciálne neobmedzený, a teda neprimeraný. Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté nezávisle od akéhokoľvek súdneho preskúmania *ex ante*, nesie so sebou základné právo na nedotknuteľnosť obydlia o to prísnejšie obmedzenie kontrolných právomocí Komisie, čo sú hranice, ktoré neboli v prejednávanom prípade stanovené alebo dodržané.

122 Treba pripomenúť, že základné právo na nedotknuteľnosť obydlia predstavuje ako všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá je v súčasnosti vyjadrená v článku 7 Charty zodpovedajúcom článku 8 EDĽP (pozri rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 19 a citovanú judikatúru).

123 Podľa článku 7 Charty má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie. Táto požiadavka ochrany proti zásahom verejnej moci do sféry súkromnej činnosti osoby sa týka či už fyzickej alebo právnickej osoby (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 83 a citovanú judikatúru).

124 V tejto súvislosti článok 52 ods. 1 Charty uvádza, že akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto Charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

125 Treba tiež spresniť, že hoci z judikatúry ESĽP vyplýva, že ochrana stanovená v článku 8 EDĽP sa môže vzťahovať na niektoré obchodné priestory, nič to nemení na tom, že tento súd rozhodol, že verejný zásah by mohol byť v porovnaní s inými prípadmi rozsiahlejší, pokiaľ ide o obchodné priestory alebo profesijné či obchodné činnosti (pozri rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 20 a citovanú judikatúru ESĽP). Európsky súd pre ľudské práva totiž neustále pripomínal, že prijateľný stupeň ochrany proti zásahom, ktoré by boli v rozpore s článkom 8 EDĽP, si vyžaduje právny rámec a striktné obmedzenia (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 73 a citovanú judikatúru ESĽP).

126 Pokiaľ ide konkrétne o právomoci inšpekcií udelené Komisii článkom 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, ktoré sú sporné v prejednávanej veci, bolo rozhodnuté, že výkon týchto právomocí predstavuje evidentný zásah do práva tohto podniku na rešpektovanie súkromného života, obydlia a korešpondencie (rozsudky zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, bod 65, a z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 169).

127 Treba teda overiť, či napadnuté rozhodnutie spĺňa podmienky uvedené v článku 7 Charty.

128 Žalobkyne v tejto súvislosti tvrdia, že napadnuté rozhodnutie je jednak neprimerané a jednak svojvoľné, keďže Komisia nemala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, ktoré by odôvodňovali nariadenú inšpekciu.

a) O dodržaní zásady proporcionality

129 Treba pripomenúť, že podľa odôvodnenia 24 nariadenia č. 1/2003 Komisia by mala mať oprávnenie vykonať také inšpekcie, „ktoré sú potrebné“ na odhalenie akejkoľvek dohody, rozhodnutia alebo zosúladeného postupu zakázaných článkom 101 ZFEÚ. Z toho podľa judikatúry vyplýva, že Komisii prislúcha posúdiť, či je opatrenie inšpekcie nevyhnutné na to, aby bolo možné odhaliť porušenie pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudok z 18. mája 1982, AM & S Europe/Komisia, 155/79, EU:C:1982:157, bod 17; pozri tiež pokiaľ ide o rozhodnutie, ktorým sa žiadajú informácie, rozsudok zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 66 a citovanú judikatúru).

130 Nič to nemení na skutočnosti, že toto posúdenie podlieha súdnemu preskúmaniu, a najmä dodržiavaniu pravidiel upravujúcich zásadu proporcionality. Podľa ustálenej judikatúry si zásada proporcionality vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie nepresahovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa, pričom ak sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné uchýliť sa k najmenej obmedzujúcemu, aby spôsobené ťažkosti neboli neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 117, a z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 22).

131 Žalobkyne v podstate namietajú neprimeraný zásah do ich súkromnej sféry vzhľadom na kontrolované spoločnosti a priestory, dobu trvania spornej inšpekcie a dátum stanovený na vykonanie inšpekcie.

1) O kontrolovaných spoločnostiach a priestoroch

132 Žalobkyne vytýkajú Komisii, že v napadnutom rozhodnutí individuálne neoznačila osoby, na ktoré sa vzťahuje, ani priestory, ktoré boli jej zástupcovia oprávnení prehľadať. V rozpore so svojou vlastnou praxou tak Komisia v prejednávanom prípade povolila vykonať inšpekciu u niekoľkých stoviek rôznych právnických osôb tvoriacich skupinu Casino a prehľadať niekoľko tisíc priestorov, z ktorých väčšina nemá žiadnu súvislosť s predmetom napadnutého rozhodnutia. Podľa judikatúry je pritom presná identifikácia priestorov, ktoré sa môžu navštíviť, a osôb, na ktoré sa orgány zameriavajú, nevyhnutná na obmedzenie právomocí na zásah a ochranu jednotlivcov proti svojvoľným zásahom verejnej moci do základného práva na nedotknuteľnosť obydlia. Žalobkyne v tejto súvislosti dodávajú, že vymedzenie predmetu kontroly a všeobecnejšie presné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemôžu konvalidovať neexistenciu obmedzenia právomocí Komisie, pokiaľ ide o určenie osôb a priestorov, ktoré sa môžu kontrolovať. Okrem toho zdôrazňujú, že pojem podnik nemôže byť prekážkou dodržiavania základných práv spojených s pojmom právnická alebo fyzická osoba.

133 Z napadnutého rozhodnutia skutočne vyplýva, že ani spoločnosti, ani kontrolované priestory nie sú menovite označené. V článku 1 druhom pododseku napadnutého rozhodnutia je uvedené, že „inšpekcia sa môže vykonať v akomkoľvek priestore podniku“, pričom po tomto údaji nasleduje výraz „a najmä“, po ktorom sa uvádzajú dve adresy. Okrem toho sa v článku 1 prvom odseku a v článku 3 prvom odseku napadnutého rozhodnutia uvádza, že rozhodnutie o inšpekcii sa uplatní na „Casino …, ako aj všetky spoločnosti, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje“.

134 V tejto súvislosti treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, rozhodnutia napadnuté vo veciach, v ktorých boli vyhlásené rozsudky zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia (T-135/09, EU:T:2012:596), a zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404), obsahujú podobné formulácie.

135 Príliš široký rozsah inšpekcie, ku ktorému také formulácie vedú, pritom judikatúra nepovažovala za predstavujúci ako taký neprimeraný zásah do sféry súkromnej činnosti podniku.

136 Z ustálenej judikatúry od vydania rozsudku z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia (46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 26), totiž vyplýva, že ako cieľ nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho články [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES 13, 1962, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), a nariadenia č. 1/2003, ktoré ho nahradilo, tak aj vymenovanie právomocí, ktoré sú zverené úradníkom Komisie, uvádzané článkom 14 nariadenia č. 17 a článkom 20 nariadenia č. 1/2003, ukazujú, že inšpekcie môžu mať veľmi široký rozsah. Právo na vstup do všetkých priestorov, na pozemky a do dopravných prostriedkov podnikov má v tejto súvislosti osobitný význam, keďže má Komisii umožniť zhromaždiť dôkazy o porušení pravidiel hospodárskej súťaže v miestach, kde sa obvykle nachádzajú, to znamená v obchodných priestoroch podnikov (rozsudok z 12. júla 2007, CB/Komisie, T-266/03, neuverejnený, EU:T:2007:223, bod 71, a uznesenie zo 16. júna 2010, Biocaps/Komisia, T-24/09, neuverejnené, EU:T:2010:238, bod 32).

137 Z tejto judikatúry tiež vyplýva, že hoci nariadenia č. 17 a č. 1/2003 zverujú Komisii rozsiahle vyšetrovacie právomoci, výkon týchto právomocí podlieha podmienkam, ktoré zaručujú dodržiavanie práv dotknutých podnikov (rozsudok z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 28; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia, T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 74 až 99).

138 Treba najmä poukázať na povinnosť uloženú Komisii uviesť predmet a účel inšpekcie, ktorý predstavuje základnú požiadavku na to, aby sa preukázala dôvodnosť zamýšľaného zásahu v priestoroch dotknutých podnikov, ale aj na to, aby sa týmto podnikom umožnilo pochopiť rozsah ich povinnosti spolupracovať, pričom sa však v plnej miere zachová ich právo na obhajobu (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 29).

139 Okrem toho treba uviesť, že podmienky vyžadované na výkon kontrolných právomocí Komisie sa odlišujú v závislosti od postupu zvoleného Komisiou, od prístupu dotknutých podnikov, ako aj od zásahu vnútroštátnych orgánov (pokiaľ ide o nariadenie č. 17, pozri rozsudok z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 30).

140 Článok 20 nariadenia č. 1/2003 sa v prvom rade týka inšpekcií uskutočnených v spolupráci s dotknutými podnikmi, a to buď v spolupráci dobrovoľnej v prípade písomného splnomocnenia na inšpekciu, alebo na základe povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia o inšpekcii. V poslednom uvedenom prípade, o aký ide v prejednávanej veci, majú úradníci Komisie predovšetkým právo na to, aby im boli predložené dokumenty, ktoré požadujú, právo na vstup do priestorov, ktoré určia, a právo nazrieť do nábytku, ktorí určili. Naopak nemôžu si násilne vynútiť vstup do priestorov alebo nahliadanie do vybavenia kancelárií, resp. nemôžu prinútiť personál podniku k tomu, aby im takýto prístup umožnil, ani vykonať prehliadku bez povolenia osôb zodpovedných za vedenie podniku (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 31).

141 Situácia je celkom iná, ak Komisia narazí na odpor dotknutých podnikov. V tomto prípade môžu úradníci Komisie na základe článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 vyhľadávať bez spolupráce podnikov všetky informácie potrebné pre inšpekciu za pomoci vnútroštátnych orgánov, ktoré sú povinné poskytnúť im nevyhnutnú pomoc na plnenie ich úloh. Hoci sa táto pomoc požaduje iba v prípade, že podnik vyjadrí svoj nesúhlas, treba dodať, že o pomoc je možné požiadať tiež ako o predbežné opatrenie na základe článku 20 ods. 7 nariadenia č. 1/2003, na účel prekonania prípadného odporu podniku (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 32).

142 Výhrada vznesená žalobkyňami teda predpokladá odpoveď na otázku, či Komisia mala v prejednávanej veci z dôvodu záruk smerujúcich k ich ochrane pred neprimeranými zásahmi určiť presnejšie spoločnosti a priestory, ktorých sa týkala inšpekcia.

143 Na túto otázku treba dať zápornú odpoveď z nasledujúcich dôvodov.

144 Na úvod údaje uvedené v napadnutom rozhodnutí umožňujú spoločne určiť spoločnosti a priestory, ktorých sa inšpekcia týka. Vďaka určeniu predmetu a účelu inšpekcie, a najmä trhov s dotknutými výrobkami a službami a spresneniu, podľa ktorého sú dotknuté Casino a jej dcérske spoločnosti, ako aj ich priestory, totiž možno z napadnutého rozhodnutia ľahko vyvodiť, že inšpekcia sa týka spoločnosti Casino a jej dcérskych spoločností pôsobiacich v odvetviach dotknutých predpokladaným porušením – teda trhy s dodávkami tovarov bežnej spotreby (potravinárske výrobky, hygienické výrobky a čistiace výrobky), trhy predaja týchto tovarov spotrebiteľom a trh predaja služieb výrobcom značkových výrobkov v odvetví tovarov bežnej spotreby – a že inšpekcia sa bude môcť vykonať vo všetkých ich priestoroch. Keď sa úradníci Komisie dostavili do priestorov dotknutých spoločností po tom, čo im oznámili napadnuté rozhodnutie, bolo týmto spoločnostiam umožnené overiť predmet a rozsah zásahov uskutočňovaných v ich priestoroch, zistiť rozsah ich povinnosti spolupráce a uplatniť ich pripomienky. Presnejšie špecifikovanie rozsahu inšpekcie teda nebolo na ochranu práv žalobkýň nevyhnutné.

145 Okrem toho sa preto musí odmietnuť kritika žalobkýň, že rozsah inšpekcie bol z dôvodu chýbajúceho určenia spoločností a priestorov, na ktoré sa inšpekcia vzťahuje, príliš široký. V tejto súvislosti možno tiež uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla základný subjekt práva hospodárskej súťaže,

ktorým je podnik zahŕňajúci najčastejšie materskú spoločnosť, ako aj jej dcérsku spoločnosť alebo spoločnosti, ktorému možno pripisovať porušenie, a najmä porušenia predpokladané v prejednávanom prípade, ktoré odôvodňujú, aby v napadnutom rozhodnutí boli uvedené tak materská spoločnosť Casino, ako aj jej dcérske spoločnosti.

146 Ďalej nedostatok presnosti označenia dotknutých spoločností a priestorov prispieva k riadnemu priebehu inšpekcií Komisie, keďže jej poskytuje potrebný manévrovací priestor na zhromaždenie maxima možných dôkazov a keďže umožňuje zachovať efekt prekvapenia, ktorý je nevyhnutný na zabránenie nebezpečenstvu zničenia alebo zatajenia týchto dôkazov. V prípade, že by Komisia nebola schopná určiť v štádiu prijímania rozhodnutia o inšpekcii, ktoré predchádza určeniu porušenia a jeho pôvodcov, spoločnosti skupiny, ktoré sa na ňom mohli podieľať, a v prípade, že by pri kontrole v priestoroch jednej z dotknutých spoločností zistila, že jedna zo spoločností, s ktorou je prepojená, mohla tiež hrať úlohu v uvedenom porušení, mohla by na základe toho istého rozhodnutia o inšpekcii vykonať inšpekciu v priestoroch tejto druhej spoločnosti, teda rýchlo a s efektom prekvapenia vďaka rozdielu v čase, z ktorého by podnik kontrolovaný v druhej fáze mohol vyvodiť, že sa na neho inšpekcia nevzťahuje (pre pripomenutie dôležitosti rýchleho výkonu rozhodnutia o inšpekcii znižujúce riziko úniku informácií pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:92, bod 62).

147 Nakoniec treba uviesť, že uznesenia sudcov rozhodujúcich o slobodách a väzbe pri Tribunaux de grande instance (súdy prvého stupňa) v Créteil a Paríži zo 17. februára 2017 (pozri bod 5 vyššie), ktorými boli vo forme predbežného opatrenia povolené dotknuté prehliadky a zaistenia vecí pre prípad odporu proti inšpekcii, výslovne a taxatívne špecifikujú priestory, v ktorých sa tieto prehliadky a zaistenia môžu vykonávať. Z toho vyplýva, že v súlade s judikatúrou súdu Únie uvedenou v bode 141 vyššie, ale tiež s judikatúrou ESĽP, nemeckých a francúzskych súdov, ako aj v súlade s francúzskymi právnymi predpismi, ktorých sa žalobkyne dovolávajú, pokiaľ je zásah vyplývajúci z inšpekcie zásadnejší, najmä pretože sa inšpekcia vykonáva napriek odporu kontrolovaných spoločností s využitím polície na základe článku 20 ods. 6 až 8 nariadenia č. 1/2003, je uznaná dodatočná záruka spočívajúca v označení priestorov, ktoré sa môžu prehľadať. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci žalobkyne neodporovali inšpekcii do tej miery, aby Komisia musela využiť vyššie uvedené uznesenia a donucovacie prostriedky, ktoré jej tieto uznesenia poskytujú, nebola táto dodatočná záruka potrebná. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, také riešenie nie je v rozpore so „zásadou“, podľa ktorej ochrana práva na nedotknuteľnosť obydlia predpokladá o to striktnejší rámec kontrolných právomocí, keďže tieto právomoci sa uplatňujú bez predchádzajúceho súdneho povolenia. Ako totiž vyplýva z judikatúry ESĽP, ktorej sa v tomto zmysle dovolávajú žalobkyne (rozsudky ESĽP, 10. novembra 2015, Slavov a i. v. Bulharsko, CE:ECHR:2015:1110JUD005850010, body 144 až 146, a 16. februára 2016, Govedarski v. Bulharsko, CE:ECHR:2016:0216JUD003495712, body 81 až 83), cieľom takého rámca je účinnosť následného preskúmania vykonávaného súdom a ako taký neznamená, že toto preskúmanie povedie k poskytnutiu dodatočných záruk (pozri tiež v tomto zmysle bod 53 vyššie).

148 Táto výhrada týkajúca sa kontrolovaných osôb a priestorov sa teda musí zamietnuť ako nedôvodná bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jej prípustnosti, ktorú spochybňuje Komisia.

2) O dĺžke inšpekcie

149 Žalobkyne vytýkajú Komisii, že v rozpore s judikatúrou a svojou vlastnou praxou nestanovila žiadne časové obmedzenie zásahu do základného práva na nedotknuteľnosť obydlia, ktorý povolila. Napadnuté rozhodnutie totiž stanovuje iba dátum, od ktorého inšpekcia môže začať, a neurčuje žiadny dátum ukončenia ani maximálnu dĺžku, takže inšpekcia nebola ku dňu podania tejto žaloby ukončená, čo navyše Komisia žalobkyniam nezabudla pripomenúť. Žalobkyne okrem toho vylučujú, že by časovo

neobmedzený charakter právomocí Komisie mohol byť platne odôvodnený efektivitou inšpekcií, pričom sa opierajú najmä o niekoľko vnútroštátnych právnych predpisov stanovujúcich časové obmedzenia kontrolných právomocí správnych orgánov.

150 Treba uviesť, že rovnako ako rozhodnutie o inšpekcii dotknuté v rozsudku zo 6. septembra 2013, Deutsche Bahn a i./Komisia (T-289/11, T-290/11 a T-521/11, EU:T:2013:404, body 4, 14 a 21), ktoré na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, obsahuje podobnú zmienku, napadnuté rozhodnutie vo svojom článku 2 stanovuje, že „inšpekcia môže začať 20. februára 2017 alebo krátko potom“, bez toho, aby určovalo dátum, kedy má byť inšpekcia ukončená.

151 Treba pripomenúť, že taká formulácia je v súlade s článkom 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, ktorý vyžaduje iba, aby rozhodnutie o inšpekcii „stan[ovilo] dátum, kedy má začať“ (pozri bod 109 vyššie).

152 Ďalej treba uviesť, že Všeobecný súd rozhodol, že absencia spresnenia, pokiaľ ide o dátum ukončenia inšpekcie, neznamená, že táto sa mohla vykonávať časovo neobmedzene, Komisia je v tejto súvislosti povinná dodržať primeranú lehotu v súlade s článkom 41 ods. 1 Charty (rozsudok z 12. júla 2018, Nexans France a Nexans/Komisia, T-449/14, vec v odvolacom konaní, EU:T:2018:456, bod 69).

153 Z toho vyplýva časový rámec vymedzený dátumom začatia inšpekcie stanoveným v rozhodnutí o inšpekcii a obmedzený primeranou lehotou, ktorá dostatočným spôsobom zaručuje, že nedôjde k neprimeranému zásahu do sféry súkromnej činnosti podnikov.

154 Také časové vymedzenie navyše umožňuje plne zabezpečiť účinnosť vyšetrovacích právomocí Komisie. Vzhľadom na to, že primeranosť časovej lehoty sa posudzuje a *posteriori* a v závislosti od okolností prípadu, umožňuje vziať do úvahy okolnosť, že trvanie inšpekcie nemôže byť dopredu známe, keďže závisí od objemu informácií zhromaždených na mieste a od prípadných obštrukcií dotknutého podniku.

155 Možno samozrejme podobne ako žalobkyne pripustiť, že stanovenie trvania inšpekcie vopred ako také nespochybňuje účinnosť inšpekcií. Na účely zabezpečenia tejto účinnosti vzhľadom na okolnosť uvedenú v predchádzajúcom bode by však toto trvanie stanovené vopred bolo pravdepodobne dlhšie než skutočná doba trvania inšpekcie v prejednávanej veci, keďže v danom prípade išlo o menej než päť dní, čo by nebolo v súlade so zmyslom záruky proti neprimeraným zásahom.

156 Možno dodať, že judikatúra ESĽP a niekoľkých vnútroštátnych súdov, ako aj vnútroštátne právne predpisy citované žalobkyňami nemôžu tieto úvahy spochybniť. Všetky sa totiž týkajú prehliadok alebo zaistení vecí uskutočnených s donútením, čo so sebou prináša významnejší zásah než inšpekcia, o ktorej sa rozhodlo v prejednávanom prípade, bez toho, aby úradníci Komisie použili článok 20 ods. 6 až 8 nariadenia č. 1/2003 a vnútroštátne donucovacie prostriedky, ku ktorým im dáva možnosť sa uchýliť (pozri bod 53 vyššie). Treba teda poznamenať, že uznesenia sudcov rozhodujúcich o slobodách a väzbe uvedené v bode 147 vyššie, ktoré boli v prejednávanom prípade prijaté ako predbežné opatrenia, aby boli použité v prípade odporu proti inšpekcii, ktoré však v prejednávanom prípade použité neboli vzhľadom na neexistenciu takého odporu (článok 20 ods. 7 nariadenia č. 1/2003), stanovujú lehotu, v ktorej musia byť prehliadky a zaistenia vykonané.

157 Výhrada týkajúca sa dĺžky trvania inšpekcie sa preto musí zamietnuť.

3) O dátume inšpekcie

158 Žalobkyne tvrdia, že dátum začatia inšpekcie stanovený v napadnutom rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality, keďže bezprostredne predchádza dátumu, ku ktorému mala žalobkyňa v prvom rade uzavrieť vyjednávania o svojich na rok uzatváraných dohodách s dodávateľmi, teda 1. marca, a že viacerí z jej pracovníkov poverených týmito vyjednávaniami pripravil o ich pracovné pomôcky v čase uskutočňovania konečných rokovaní.

159 Treba konštatovať, že žalobkyne nepreukazujú neprimerané a neprijateľné nepriaznivé následky, na ktoré sa odvolávajú. V tejto súvislosti sa nemôžu obmedziť iba na tvrdenia, ku ktorým nie je priložený nijaký skutočný dôkaz (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 103).

160 Žalobkyne totiž preukazujú iba to, že viacerým osobám zodpovedným za nákupy boli na najviac na jeden a pol dňa odobrané pracovné telefóny a počítače. Aj keď tieto osoby hrali významnú úlohu pri dotknutých rokovaniach, táto doba odobratia niektorých z ich pracovných pomôcok je veľmi krátka vzhľadom na obvyklú dĺžku tohto typu vyjednávania, ktorá je v priemere päť mesiacov (od 1. októbra do 1. marca nasledujúceho roku). Okrem toho sa netvrdí ani a *fortiori* nie je preukázané, že tieto osoby nemohli viesť uvedené vyjednávania počas tohto obdobia a po celú dobu trvania inšpekcie, najmä prostredníctvom priamych kontaktov na mieste, možnosť čoho potvrdzuje skutočnosť, že žalobkyne na pojednávaní uznali, že ich rokovací partneri, s ktorými viedli vyjednávania, sa v čase inšpekcie nachádzali v ich priestoroch. Z toho teda nanajvýš vyplýva sťaženie priebehu predmetných vyjednávaní. Je to tak o to viac, že v prípade predmetných vyjednávaní sú posledné hodiny pred uzavretím najdôležitejšie a že sporná inšpekcia v prejednávanej veci skončila dva pracovné dni pred 1. marcom, ku ktorým sa pridáva víkend, ktorý býva tiež vo všeobecnosti využitý na pokusy dospieť k dohode.

161 Okrem toho jediná údajne menej obmedzujúca alternatíva navrhnutá žalobkyňami, ktorú za takú nemožno považovať, spočíva v začatí inšpekcie po uplynutí lehoty na uzavretie dohôd s dodávateľmi.

162 Aj keď to je pre žalobkyne nepochybne menej obmedzujúce, tento odklad inšpekcie nepredstavuje skutočnú alternatívu ku dňu inšpekcie stanovenému v napadnutom rozhodnutí. Ako vysvetlila Komisia vo svojich písomných podaniach, tento dátum bol v prejednávanej veci zvolený účelovo, aby mala prístup k maximálnemu počtu zamestnancov a vedúcich pracovníkov dotknutých porušovaním, o ktorom mala podozrenie, ktorých prítomnosť bola zaručená jednak tým, že skončili školské prázdniny, jednak predovšetkým blížiacim sa dátumom 1. marca na uzavretie vyššie uvedených obchodných dohôd.

163 Z toho vyplýva, že výhrada týkajúca sa zvoleného dátumu inšpekcie sa musí zamietnuť, rovnako ako v dôsledku toho všetky výhrady kritizujúce neprimeranosť napadnutého rozhodnutia.

b) O tom, že Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy

164 Treba pripomenúť, že Komisia nemá povinnosť uviesť vo fáze prípravného vyšetrovania popri domnienkach porušovania, ktoré zamýšľa overiť, nepriame dôkazy, teda informácie, ktoré ju viedli k predpokladu o možnom porušení článku 101 ZFEÚ, keďže taká povinnosť by narušila rovnováhu, ktorú normotvorca Únie a súd Únie zamýšľali nastoliť medzi zachovaním účinnosti vyšetrovania a zachovaním práva dotknutého podniku na obhajobu (pozri body 85 a 86 vyššie).

165 Z toho však nie je možné vyvodiť, že by Komisia nemusela disponovať informáciami, ktoré ju viedli k úvahám o možnosti porušenia článku 101 ZFEÚ pred prijatím rozhodnutia o inšpekcii. Na účely dodržiavania práva kontrolovaných podnikov na nedotknuteľnosť ich obydlia musí byť cieľom rozhodnutia o inšpekcii zhromaždenie dokumentácie potrebnej na overenie určitého skutkového

a právneho stavu a jeho rozsahu, o ktorom už Komisia má informácie, predstavujúceho dostatočne závažné nepriame dôkazy, ktoré umožňovali nadobudnúť podozrenie o porušení pravidiel hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, body 82 až 84 a citovanú judikatúru).

166 Súdu Únie teda s cieľom ubezpečiť sa, že rozhodnutie o inšpekcii nie je svojvoľné, teda že nebolo prijaté bez akýchkoľvek skutkových a právnych skutočností umožňujúcich odôvodniť inšpekciu, prislúcha overiť, či Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy umožňujúce nadobudnúť podozrenie o tom, že dotknutý podnik porušil pravidlá hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 43, a z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 48).

167 Žalobkyne sa v prejednávanej veci domnievajú, že niektoré rozdiely medzi obsahom napadnutého rozhodnutia a predmetom skutočne vykonanej inšpekcie umožňujú vyvodiť, že Komisia nemala v okamihu uvedeného rozhodnutia k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy na to, aby mohla nadobudnúť podozrenie o existencii prinajmenšom niektorých porušení, ktoré sú v tomto rozhodnutí uvedené. Požiadavka ochrany proti svojvoľným zásahom verejnej moci do súkromnej sféry činnosti pritom Komisii zakazuje nariadiť inšpekciu, pokiaľ nemala k dispozícii závažné nepriame dôkazy umožňujúce mať podozrenie z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, a Všeobecnému súdu konkrétne prislúcha sa ubezpečiť, že Komisia mala také nepriame dôkazy.

168 Treba teda určiť aké boli nepriame dôkazy, ktorými disponovala Komisia a na základe ktorých nariadila spornú inšpekciu, pred pristúpením k posúdeniu ich dostatočne závažnej povahy pre podozrenie z predmetného porušenia a pre odôvodnenie prijatia napadnutého rozhodnutia po právnej stránke.

1) O určení nepriamych dôkazov, ktoré mala Komisia k dispozícii

169 Treba spresniť, že v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom 3. decembra 2018, ako aj 13. mája a 25. septembra 2019 na účel overenia, či Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy odôvodňujúce prijatie napadnutého rozhodnutia, Komisia predložila 10. januára, 5. júna a 18. októbra 2019 nasledujúce dokumenty:

– zápisnice z vypočúvaní, ktoré sa konali v roku 2016 a 2017 s trinástimi dodávateľmi dotknutých výrobkov bežnej spotreby, ktorí so spoločnosťami Casino a Intermarché uzatvárajú pravidelne dohody (prílohy Q.1 až Q.13 odpovede Komisie z 10. januára 2019; ďalej len „zápisnice“),

– e-mailová korešpondencia smerujúca k preukázaniu dátumov dotknutých vypočúvaní a obsahujúca dotazník Komisie, ktorý slúžil ako základ týchto vypočúvaní (prílohy R.1 až R.14 odpovede Komisie z 5. júna 2019),

– e-mail: z 22. novembra 2016 zaslaný generálnym riaditeľom združenia dodávateľov, v ktorom sú zaznamenané pohyby a vzťahy medzi veľkými distribučnými reťazcami najmä v rámci združenia veľkých distribútorov, čo sú okolnosti, ktoré „by mohli znížiť mieru neistoty, ktorá pretrváva medzi… niektorými distribútormi“ (príloha Q. 14 odpovede Komisie z 10. januára 2019 doplnená odpoveďami Komisie z 5. júna a z 18. októbra 2019; ďalej len „list riaditeľa združenia N“) spolu s niekoľkými prílohami, a to schematickou prezentáciou účastníkov a priebehu „konferencie Intermarché“ z 21. septembra 2016 (ďalej len „konferencia Intermarché“ alebo „konferencia“) (príloha Q.15 odpovede Komisie z 10. januára 2019), tabuľkou so zhrnutím prevodov reťazcov medzi medzinárodnými alianciami spolu s niekoľkými tabuľkami uvádzajúcimi pre každú alianciu potenciálne zdroje informácií, ktoré môžu vyústiť do presunu pracovníkov, reťazcov alebo miestne dohody medzi reťazcami, ktoré sú členmi rôznych aliancií (príloha Q.16 odpovede Komisie

z 10. januára 2019), novinový článok z októbra 2016 s vyjadrením riaditeľa reťazca (príloha Q. 17 odpovede Komisie z 10. januára 2019) a tabuľka s pohybmi personálu medzi reťazcami (príloha Q. 18 odpovede Komisie z 10. januára 2019),

– niekoľko tabuliek preberajúcich relevantné časti dokumentov predložených v prílohe k odpovedi Komisie z 10. januára 2019 na účel uvedenia zhrnutia nepriamych dôkazov týkajúcich sa každého z predpokladaných porušení a to:

  – výmena informácií medzi spoločnosťami ICDC (Casino) a AgeCore (Intermarché) týkajúca sa zliav na trhoch dodávok a predajných cien služieb výrobcom značkových výrobkov na európskej úrovni, najmä vo Francúzsku (ďalej len „prvé porušenie“) [článok 1 písm. a) napadnutého rozhodnutia; tabuľka 1 priložená k odpovedi Komisie z 5. júna 2019],

  – výmeny informácií medzi spoločnosťami Casino a Intermarché týkajúce sa budúcich obchodných stratégií vo Francúzsku (ďalej len „druhé porušenie“) [článok 1 písm. b) napadnutého rozhodnutia; tabuľka 2 pripojená k odpovedi Komisie z 5. júna 2019].

170 Komisia okrem toho predložila 19. decembra 2019 „doplňujúcu odpoveď“ na otázku Všeobecného súdu z 13. mája 2019 (pozri bod 19 vyššie). Táto odpoveď obsahovala jednak internú správu generálneho riaditeľstva Komisie pre hospodársku súťaž zo 16. decembra 2016, v ktorej boli uvedené vyššie uvedené vypočúvania, ktoré sa konali s dodávateľmi a vyvodené podozrenia o porušovaní, ktorá podľa Komisie dokazuje, že mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie, že ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia došlo k uvedeným porušeniam, a jednak rôzne dokumenty, ktoré mali preukázať dátum dokončenia zápisníc. Žalobkyne zastávajú názor, že táto doplňujúca odpoveď, ktorú Komisia bez odôvodnenia predložila po ukončení písomnej časti konania, je oneskorená, a teda neprípustná.

171 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 85 ods. 1 a 3 rokovacieho poriadku sa dôkazy a návrhy dôkazov predkladajú v rámci prvej výmeny vyjadrení, pričom hlavní účastníci konania môžu výnimočne predložiť dôkazy aj pred skončením ústnej časti konania pod podmienkou, že omeškanie s ich predložením je odôvodnené.

172 Takéto odôvodnenie oneskoreného predloženia dôkazov po prvej výmene vyjadrení nemožno vyžadovať, pokiaľ sú predložené v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania v lehote stanovenej na túto odpoveď (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. októbra 2018, OY/Komisia, T-605/16, neuverejnený, EU:T:2018:687, body 31, 34 a 35, a z 24. októbra 2018, Epsilon International/Komisia, T-477/16, neuverejnený, EU:T:2018:714, bod 57).

173 V prípadoch, keď však predložený dôkaz neodpovedá na žiadosť Všeobecného súdu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 2018, Alcogroup a Alcodis/Komisia, T-274/15, neuverejnený, EU:T:2018:179, body 49, 50, 54 a 55, a zo 7. februára 2019, RK/Rada, T-11/17, EU:T:2019:65, bod 54), alebo ak odpovedá po uplynutí lehoty na odpoveď stanovenej opatrením na zabezpečenie priebehu konania (rozsudok z 9. apríla 2019, Close a Cegelec/Parlament, T-259/15, neuverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2019:229, bod 34), povinnosť odôvodniť omeškanie vzniká.

174 Aj keby sa v prejednávanej veci konštatovalo, ako to uvádza Komisia, že jej doplňujúca odpoveď z 19. decembra 2019 mala za cieľ doplniť odpoveď z 5. júna 2019, a nie odpoveď z 10. januára 2019, ktorá už odpovedala na žiadosť Všeobecného súdu o predloženie nepriamych dôkazov odôvodňujúcich prijatie napadnutého rozhodnutia, treba uviesť, že táto doplňujúca odpoveď bola predložená viac než šesť mesiacov po uplynutí lehoty stanovenej Všeobecným súdom v opatrení na zabezpečenie priebehu konania z 13. mája 2019, ktorá uplynula 5. júna 2019.

175 Z toho vyplýva, že Komisia mala odôvodniť oneskorené predloženie písomností priložených k jej doplňujúcej odpovedi z 19. decembra 2019 a že nevyhnutnosť takého odôvodnenia v prejednávanom prípade nemôže byť spochybnená judikatúrou citovanou Komisiou na pojednávaní.

176 V citovaných rozsudkoch totiž išlo buď o písomnosti predložené v lehote stanovenej opatrením na zabezpečenie priebehu konania, ktoré teda neboli predložené oneskorene (rozsudky z 24. októbra 2018, Epsilon International/Komisia, T-477/16, neuverejnený, EU:T:2018:714, body 35 a 57; z 5. marca 2019, Pethke/EUIPO, T-169/17, neuverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2019:135, body 26, 36 a 40, a z 28. marca 2019, Pometon/Komisia, T-433/16, vec v odvolacom konaní, EU:T:2019:201, body 27, 28 a 328), alebo o písomnosti predložené spontánne, ktoré riadne odôvodňovali ich oneskorené podanie (rozsudok z 24. októbra 2018, Epsilon International/Komisia, T-477/16, neuverejnený, EU:T:2018:714, body 32 a 58).

177 V prejednávanej veci pritom Komisia neposkytla žiadne odôvodnenie oneskorenia podania svojej doplňujúcej odpovede z 19. decembra 2019, pričom sa obmedzila na to, že v tomto dokumente sa Všeobecnému súdu ospravedlnila za nepríjemnosti, ktoré toto podanie mohlo spôsobiť. Okrem toho aj za predpokladu, že by sa malo zohľadniť odôvodnenie poskytnuté na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, podľa ktorého oneskorenie podania bolo spôsobené interným problémom Komisie, také odôvodnenie nemôže platne odôvodniť prípustnosť dotknutej doplňujúcej odpovede. Také tvrdenie, ktoré odkazuje na čisto interné ťažkosti, totiž nezodpovedá výnimočným okolnostiam, ktoré by mohli umožniť predloženie dôkazov po druhej výmene vyjadrení účastníkov [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2017, Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, bod 19] a navyše nie je nijako preukázané dôkazmi, ktoré Komisia predložila (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2019, HX/Rada, C-540/18 P, neuverejnený, EU:C:2019:707, body 66 a 67). Okrem toho dátum hlavného dokumentu predloženého 19. decembra 2019, teda internej správy Komisie zo 16. decembra 2016 (pozri bod 170 vyššie) ukazuje, že Komisia ju mala k dispozícii pred začatím konania a že ju teda mohla predložiť pred ukončením písomnej časti konania v lehotách stanovených pre podanie jej vyjadrenia k žalobe a o to viac v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania. Navyše, aj keď žalobkyniam bolo Všeobecným súdom umožnené, aby v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania predložili svoje vyjadrenia k doplňujúcej odpovedi Komisie z 19. decembra 2019, najmä k jej prípustnosti, písomne a na pojednávaní, táto okolnosť nemôže Komisiu zbaviť jej povinnosti predložiť dôkazy na podporu zákonnosti napadnutého rozhodnutia za podmienok stanovených rokovacím poriadkom.

178 Možno ešte dodať, hoci Komisia sa toho nedovolávala, že písomnosti pripojené k doplňujúcej odpovedi z 19. decembra 2019 nemožno kvalifikovať ako protidôkazy, na ktoré sa nevzťahuje pravidlo preklúzie stanovené v článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku (uznesenie z 21. marca 2019, Troszczynski/Parlament, C-462/18 P, neuverejnené, EU:C:2019:239, bod 39, a z 21. mája 2019, Le Pen/Parlament, C-525/18 P, neuverejnené, EU:C:2019:435, bod 48). Všeobecný súd totiž Komisii svojimi opatreniami na zabezpečenie priebehu konania z 13. mája a 25. septembra 2019 poskytol príležitosť odpovedať na výhrady žalobkýň týkajúce sa toho, či mala dostatočné nepriame dôkazy na odôvodnenie spornej inšpekcie, čo preto Komisia mohla urobiť vo svojich odpovediach z 5. júna a 18. októbra 2019, a to o to viac, že hlavný dokument predložený 19. decembra 2019 mal dátum 16. decembra 2016 (pozri bod 177 vyššie).

179 Doplňujúca odpoveď Komisie z 19. decembra 2019 sa preto musí odmietnuť ako neprípustná.

180 Z toho vyplýva, že na účely posúdenia dostatočnej závažnosti nepriamych dôkazov odôvodňujúcich prijatie napadnutého rozhodnutia sa zohľadnia iba dôkazy uvedené v bode 169 vyššie.

2) O posúdení dostatočne závažnej povahy nepriamych dôkazov, ktoré mala Komisia k dispozícii

181 Žalobkyne, ktoré boli vyzvané, aby predložili vyjadrenia k nepriamym dôkazom predloženým Komisiou na žiadosť Všeobecného súdu, uviedli, že dotknuté dokumenty obsahovali závažné formálne vady týkajúce sa najmä nevyhotovenia záznamu z vypočúvaní, z ktorých sa vyhotovili predložené zápisnice, a nepreukázania dátumu uvedených zápisníc. Žalobkyne v tejto súvislosti spochybňujú judikatúru, ktorej sa Komisia dovoláva na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého je relevantným dátumom pre posúdenie toho, či mala k dispozícii nepriame dôkazy o predpokladaných porušeniach, dátum, kedy sa uskutočnilo vypočúvanie s rôznymi dodávateľmi, a nie dátum, ku ktorému z týchto vypočúvaní vypracovala zápisnicu. Žalobkyne ďalej zastávajú názor, že predložené nepriame dôkazy týkajúce sa konferencie Intermarché organizovanej spoločnosťou Intermarché, ktorá bola zameraná na jej dodávateľov, neodôvodňujú inšpekciu, pokiaľ ide o údajné vnútroštátne výmeny informácií o budúcich obchodných stratégiách, takže napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť prinajmenšom v rozsahu, v akom sa týka druhého údajného porušenia. Dodávajú, že prijatie nového rozhodnutia o inšpekcii ich priestorov zo strany Komisie 13. mája 2019, ktoré sa týkalo práve týchto vnútroštátnych výmen informácií, ukazuje, že Komisia nedisponovala dostatočne závažnými nepriamymi dôkazmi pre podozrenie z existencie uvedených výmen informácií.

182 Na úvod treba zdôrazniť, že pokiaľ ide o posúdenie dostatočne závažnej povahy nepriamych dôkazov, ktoré má Komisia k dispozícii, toto posúdenie sa musí vykonať s ohľadom na to, že napadnuté rozhodnutie je súčasťou fázy predbežného vyšetrovania, ktorá má Komisii umožniť zistiť všetky relevantné skutkové okolnosti potvrdzujúce alebo vyvracajúce existenciu porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a prijať prvé stanovisko o smerovaní a ďalšom pokračovaní konania.

183 Preto nemožno v tomto štádiu konania pred prijatím rozhodnutia o inšpekcii od Komisie vyžadovať, aby disponovala dôkazmi preukazujúcimi existenciu porušenia. Taká úroveň dôkazov sa vyžaduje vo fáze oznámenia výhrad podniku podozrivému z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a pre rozhodnutia Komisie, v ktorých konštatuje existenciu porušenia a ukladá pokuty. Naproti tomu na prijatie rozhodnutia o inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 stačí, ak disponuje informáciami a dôležitými faktickými skutočnosťami, ktoré ju vedú k podozreniu, že došlo k porušeniu (rozsudky z 29. februára 2016, EGL a i./Komisia, T-251/12, neuverejnený, EU:T:2016:114, bod 149, a z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 66). Treba tak rozlišovať medzi dôkazmi o porušení a nepriamymi dôkazmi, sú spôsobilé vyvolať dôvodné podozrenie, že došlo k údajnému porušeniu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 43), alebo podľa inej terminológie tiež prijatej judikatúrou, ktoré môžu viesť k podozreniu o protisúťažnom konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. februára 2016, EGL a i./Komisia, T-251/12, neuverejnený, EU:T:2016:114, body 153 a 155).

184 V dôsledku toho treba v prejednávanej veci overiť, či mala Komisia v čase prijatia napadnutého rozhodnutia také závažné nepriame dôkazy, ktoré mohli viesť k podozreniu o porušení. V tomto rámci sa nevyžaduje posúdenie, či mala dôkazy, ktoré by mohli preukázať existenciu predmetných porušení.

185 Toto rozlíšenie má dôsledky na požiadavky na formu, autora a obsah nepriamych dôkazov odôvodňujúcich rozhodnutie o inšpekcii, ktoré žalobkyne v prejednávanej veci považujú všetky za nesplnené.

i) O forme nepriamych dôkazov odôvodňujúcich napadnuté rozhodnutie

186 Z rozlíšenia medzi dôkazmi o porušení a nepriamymi dôkazmi, na ktorých je založené rozhodnutie o inšpekcii, vyplýva, že na tieto nepriame dôkazy sa nemôžu klásť rovnaké formálne požiadavky ako na dôkazy týkajúce sa dodržania pravidiel stanovených nariadením č. 1/2003 a judikatúrou vydanou na jeho základe, pokiaľ ide o vyšetrovacie právomoci Komisie. Pokiaľ by sa na zber nepriamych dôkazov,

predchádzajúci inšpekcii, a zhromažďovanie dôkazov o porušení uplatňovali tie isté formálne požiadavky, znamenalo by to totiž, že Komisia musí dodržiavať pravidla, ktorými sa riadia jej vyšetrovacie právomoci, hoci žiadne vyšetrovanie v zmysle kapitoly V nariadenia č. 1/2003 ešte nebolo formálne začaté a hoci Komisia doposiaľ nevyužila vyšetrovacie právomoci, ktoré jej zverujú najmä články 18 až 20 nariadenia č. 1/2003, teda neprijala opatrenie, ktorým sa vytýka, že došlo k porušeniu, najmä rozhodnutie o inšpekcii.

187 Táto definícia východiskového bodu vyšetrovania a fázy prípravného vyšetrovania vychádza z ustálenej judikatúry pripomenutej v bode 88 vyššie, ktorá bola nedávno potvrdená (rozsudok z 12. júla 2018, The Goldman Sachs Group/Komisia, T-419/14, vec v odvolacom konaní, EU:T:2018:445, bod 241), ale už skôr zakotvená v rozsudkoch Súdneho dvora (rozsudky z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 182, a z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 38), ako aj Všeobecného súdu (rozsudok zo 16. júna 2011, Heineken Nederland a Heineken/Komisia, T-240/07, EU:T:2011:284, bod 288), z ktorých niektoré sa opierajú o judikatúru ESĽP.

188 Oznámenie podané v rámci písomnej sťažnosti sa tak v zásade považovalo za nepriamy dôkaz, ktorý platne odôvodňuje inšpekciu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2018, České dráhy/Komisia, T-325/16, EU:T:2018:368, bod 95), ktorá môže viesť k začatiu vyšetrovania zo strany Komisie, hoci nespĺňa podmienky stanovené pre sťažnosti v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 [odsek 4 oznámenia Komisie o vybavovaní sťažností Komisiou podľa článkov [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ C 101, 2004, s. 65)] [*neoficiálny preklad*], rovnako ako ústne oznámenie v rámci žiadosti o zhovievavosť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 74).

189 Rovnako v prejednávanej veci, na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, Komisia nebola povinná dodržať požiadavky uložené článkom 19 nariadenia č. 1/2003 a článkom 3 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 123, 2004, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81), ako boli vyložené v rozsudku zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia (C-413/14 P, EU:C:2017:632), a teda nemala povinnosť vyhotoviť záznam z vypočúvania s dodávateľmi, ktoré viedli k zápisniciam, podľa podmienok stanovených týmito ustanoveniami (pozri bod 169 prvá zarážka vyššie).

190 Treba pripomenúť, že podľa článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 patriaceho do kapitoly V uvedeného nariadenia s názvom „Právomoci týkajúce sa vyšetrovania“ „aby mohla Komisia plniť povinnosti, ktoré jej určuje toto nariadenie, môže klásť otázky každej fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá s tým súhlasí, s cieľom získať informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania“.

191 Článok 3 nariadenia č. 773/2004 spresňuje:

„1. Tam, kde Komisia vypočuje osobu s jej súhlasom v súlade s článkom 19 nariadenia (ES) č. 1/2003, tak na začiatku vypočúvania uvedie právny základ a účel vypočúvania a pripomenie jeho dobrovoľný charakter. Vypočúvanú osobu bude taktiež informovať o svojom zámere vyhotoviť záznam z vypočúvania.

2. Vypočúvanie môže byť vedené akýmkoľvek spôsobom vrátane formy telefonickej alebo elektronickej.

3. Komisia môže zaznamenávať vyhlásenia vykonané vypočúvanými osobami akoukoľvek formou. Kópia akéhokoľvek záznamu musí byť predložená vypočúvanej osobe na schválenie. Tam, kde je to potrebné, Komisia stanoví lehotu, v rámci ktorej jej vypočúvaná osoba môže oznámiť akékoľvek opravy, ktoré sa musia vo vyhlásení previesť.“

192 Z týchto ustanovení a z rozsudku zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia (C-413/14 P, EU:C:2017:632, body 84 až 91), síce vyplýva, že Komisia má na základe článku 19 nariadenia č. 1/2003 povinnosť vyhotoviť záznam z každého vypočúvania vo forme, akú si zvolí, na účely získania informácií týkajúcich sa predmetu jej vyšetrovania bez toho, aby bolo potrebné rozlišovať medzi formálnymi a neformálnymi vypočúvaniami, na ktoré sa táto povinnosť nevzťahuje.

193 Treba však poznamenať, že táto povinnosť sa neuplatní v prípade vypočúvaní uskutočnených pred začatím vyšetrovania zo strany Komisie, ktoré sa môže vyznačovať najmä prijatím rozhodnutia o inšpekcii.

194 Ako totiž vyplýva zo samotného znenia článku 19 nariadenia č. 1/2003, predmetné vypočúvania sú vypočúvaniami, ktorých účelom je „získať informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania“, ktoré musí byť z podstaty veci začaté a ktorého predmet sa musí určiť predtým, než sa uvedené vypočúvania konajú (pozri v tomto zmysle tiež manuál pre konanie v oblasti politiky hospodárskej súťaže generálneho riaditeľstva Komisie pre hospodársku súťaž, kapitola 8 ods. 4, 5 a 22).

195 Rovnako vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia (C-413/14 P, EU:C:2017:632), sa vypočúvanie, vo vzťahu ku ktorému Súdny dvor zastával názor, že sa uplatní povinnosť vyhotoviť záznam podľa článku 19 nariadenia č. 1/2003 a článku 3 nariadenia č. 773/2004, uskutočnilo po začatí vyšetrovania vyznačujúceho sa prijatím rozhodnutia o inšpekcii (rozsudok z 12. júna 2014, Intel/Komisia, T-286/09, EU:T:2014:547, body 4 až 6). Z toho teda nemožno vyvodiť, že táto povinnosť vyhotoviť záznam sa vzťahuje tiež na vypočúvanie pred začatím vyšetrovania.

196 Toto obmedzenie povinnosti vyhotoviť záznam z vypočúvaní v rámci vyšetrovania vyplýva tiež z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Intel Corporation/Komisia (C-413/14 P, EU:C:2016:788, body 232 a 233). Generálny advokát Wahl zastával názor, že z pravidiel v článku 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 nariadenia č. 773/2004 o zaznamenávaní informácií získaných pri vypočúvaniach týkajúcich sa predmetu vyšetrovania nevyplýva, že by Komisia nemohla nikdy kontaktovať tretie osoby neformálne. V tejto súvislosti vychádzal z jasného znenia článku 19 samotného nariadenia č. 1/2003, aby dospel k záveru, že do oblasti pôsobnosti uvedeného ustanovenia patria iba informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania a že pokiaľ sa komunikácia medzi Komisiou a tretími osobami netýka predmetu konkrétneho vyšetrovania, neexistuje ani povinnosť vyhotoviť záznam takej komunikácie.

197 Pokiaľ by to bolo inak, bolo by vážne narušené odhaľovanie porušujúcich praktík zo strany Komisie a výkon jej vyšetrovacích právomocí na tento účel. Komisia na pojednávaní zdôraznila potenciálne odrádzajúce účinky, ktoré môže mať formálne vypočúvanie upravené v článku 3 nariadenia č. 773/2004, na ochotu svedkov poskytnúť informácie a oznámiť porušenia, pričom také informácie predstavujú významnú časť nepriamych dôkazov, ktoré viedli k prijatiu vyšetrovacích opatrení, ako sú inšpekcie.

198 V prejednávanej veci pritom vypočúvania dodávateľov prebiehali pred začatím vyšetrovania podľa nariadenia č. 1/2003. Vzhľadom na dotazník, na základe ktorého sa viedli, v ktorom sa dodávateľom kládli otázky k ich vzťahom s alianciami distribútorov a celkom otvoreným spôsobom k tomu, či vedeli o možných vplyvoch týchto aliancií na hospodársku súťaž, sa nemožno domnievať, že tieto vypočúvania so sebou vo vzťahu k žalobkyniam a *a fortiori* voči dodávateľom niesli akúkoľvek výhradu, že sa dopustili porušenia. Príloha Q.12 odpovede Komisie z 10. januára 2019, citovaná žalobkyňami na pojednávaní, to navyše potvrdzuje, keďže uvádza prípadné začatie „formálneho vyšetrovania“ v nadväznosti na vypočúvania a použitie vyšetrovacích prostriedkov stanovených na tento účel právnymi predpismi Únie, teda v danom prípade prijatie rozhodnutia o inšpekcii, ktorým sa v prejednávanej veci začína toto vyšetrovanie. Z toho vyplýva, že nepriame dôkazy vychádzajúce z týchto vypočúvaní nemožno vylúčiť ako obsahujúce formálnu vadu z dôvodu nesplnenia povinnosti

vyhotoviť záznam stanovenej článkom 19 nariadenia č. 1/2003 a článkom 3 nariadenia č. 773/2004. Netreba sa teda vysloviť k tvrdeniu Komisie, podľa ktorého zápisnice predstavujú záznamy, ktoré sú v súlade s týmito ustanoveniami.

199 Z toho ďalej vyplýva, že nemôže obstáť tvrdenie žalobkýň, podľa ktorého Komisia nemala ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia k dispozícii nepriame dôkazy vyplývajúce z jej vypočúvaní s trinástimi dodávateľmi, keďže nepreukázala dátum zápisníc z uvedených vypočúvaní.

200 Ako totiž vyplýva z vyššie uvedeného a ako to správne zdôrazňuje Komisia, relevantným dátumom, ktorý treba zohľadniť na určenie, či mala k dátumu napadnutého rozhodnutia nepriame dôkazy, je dátum vypočúvaní s dodávateľmi, ktoré boli predmetom zápisníc. K tomuto dátumu boli Komisii oznámené informácie, ktoré boli následne prevzaté do zápisníc, a Komisiu bolo možné považovať za disponujúcu týmito informáciami. Zápisnice vyhotovené následne, hoci umožňujú určiť obsah rozhovorov s dodávateľmi a musia byť v tejto súvislosti zohľadnené, nie sú dokumentmi, ktoré umožňujú určiť dátum, ku ktorému mala Komisia k dispozícii nepriame dôkazy, ktoré boli výsledkom vypočúvania. Inými slovami vypočúvania dodávateľov sa nestali „nepriamymi dôkazmi“, ktoré mala Komisia k dispozícii, od momentu, keď boli predmetom zápisníc Komisie, ale boli „nepriamymi dôkazmi“, ktoré mala Komisia k dispozícii, od dátumu, keď sa konali.

201 V tejto súvislosti je na tomto mieste vhodné pripomenúť, podobne ako to urobila Komisia, judikatúru vydanú síce v zvláštnom kontexte konaní o zhovievavosti, ktorej rozsah však presahuje tento kontext vzhľadom na všeobecnú povahu vykladaného konceptu, teda „držby“ dôkazov, a vzhľadom na logický a rozumný výklad a potrebný účinok, ktorý je z toho vyvodený. Podľa tejto judikatúry sa totiž to, že Komisia má k dispozícii dôkaz, rovná znalosti jeho obsahu [rozsudky z 9. júna 2016, Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 72, a z 23. mája 2019, Recylex a i./Komisia, T-222/17, vec v odvolacom konaní, EU:T:2019:356, bod 87 (neuverejnený); pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 27. novembra 2014, Alstom Grid/Komisia, T-521/09, EU:T:2014:1000, body 77 až 83]. V prejednávanej veci a analogicky možno vypočúvania trinástich dodávateľov Komisiou považovať za skutočnosť zahŕňajúcu vedomosť o informáciách oznámených počas týchto vypočúvaní a za držbu predmetných informácií k dátumu uvedených vypočúvaní.

202 Ak by to bolo inak, viedlo by to k záveru, že nepriame dôkazy, ktoré môžu odôvodniť inšpekcie, by nemohli mať výlučne ústnu formu, hoci povinnosť formálneho prepisu nielenže sa v tejto fáze relevantnými ustanoveniami nevyžaduje (pozri body 193 až 198 vyššie), ale mohla by navyše ohroziť účinnosť vyšetrovania Komisie, keďže ju zaväzuje k použitiu postupu vyhotovenia záznamu stanoveného článkom 3 nariadenia č. 773/2004 (predchádzajúce oboznámenie, vyhotovenie záznamu, poskytnutie kópie záznamu na schválenie, stanovenie lehoty na schválenie), a tak zdržať dátum kontroly, zatiaľ čo pre minimalizáciu rizika úniku a zatajenia informácií je prvoradé prijať rozhodnutie o inšpekcii rýchlo po oznámení informácií o možných porušeniach (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:92, body 61 a 62).

203 Možno teda uzavrieť, že Komisia sa platne opierala o údaje zo svojich vypočúvaní trinástich dodávateľov na to, aby sa určilo, že disponovala nepriamymi dôkazmi pochádzajúcimi z týchto vypočúvaní k dátumu napadnutého rozhodnutia.

204 Navyše na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, dôkazy predložené Komisiou v prílohe k jej odpovedi z 5. júna 2019 (prílohy R. 1 až R. 13) skutočne preukazujú, že sa jej vypočúvania trinástich dodávateľov konali pred 9. februárom 2017, čo je dátum prijatia napadnutého rozhodnutia.

205 Tieto prílohy predovšetkým preukazujú dojednávanie stretnutí prostredníctvom e-mailov na vypočutia v dátumoch predchádzajúcich 9. februáru 2017, v období od 4. októbra 2016 do 8. februára 2017.

206 Okolnosť, že u dvoch vypočúvaných dodávateľov prebehla posledná výmena informácií s Komisiou tesne pred prijatím napadnutého rozhodnutia, je irelevantná. Rozhodným dátumom je totiž dátum výmen informácií, ktoré – vzhľadom na to, že k nim došlo 8. februára 2017 – stále predchádzajú dátumu prijatia napadnutého rozhodnutia, k čomu došlo 9. februára 2017.

207 V každom prípade, aj keby sa mal zohľadniť dátum vyhotovenia zápisníc, nemožno z dátumu poslednej uvádzanej výmeny informácií vyvodiť, ako to robia žalobkyne, že Komisia nutne spísala všetky zápisnice po 9. februári 2017. Po prvé dotknutí sú iba dvaja dodávatelia, a teda dve zápisnice z trinástich. Po druhé Komisia uviedla, že zápisnice vypracovala s cieľom splniť to, čo považovala za povinnosť vyhotoviť záznam z vyjadrení dodávateľov podľa článku 3 nariadenia č. 773/2004 (pozri bod 198 vyššie), čo podporuje jej tvrdenie, že uvedené zápisnice boli vyhotovené postupne v priebehu výmen informácií, teda od začiatku týchto výmen, datovaných prevažne z konca roku 2016. Obe dotknuté zápisnice tak boli prinajmenšom sčasti vypracované ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia a mohli sa rozumne považovať za zápisnice obsahujúce k tomuto dátumu podstatnú časť údajov obsiahnutých v ich konečnej verzii, pretože z týchto zápisníc vyplýva, že posledná výmena informácií 8. februára 2017 nadväzovala na iné a smerovala k získaniu niekoľkých posledných spresnení. V tejto súvislosti treba pripomenúť požiadavku rýchlosti, ktorou sa riadi prijatie rozhodnutia o inšpekcii s cieľom minimalizovať riziko úniku informácií po oznámeniach (pozri bod 202 vyššie).

208 Rovnako možno dodať, že aj keby sa mali zohľadniť tvrdenia a doklady predložené Komisiou v jej doplňujúcej odpovedi z 19. decembra 2019 na účel preukázania, že zápisnice boli dokončené – a nie vytvorené – medzi dátumom posledného vypočúvania a 21. februárom 2017, toto dokončenie po dátume napadnutého rozhodnutia by neumožnilo spochybniť vyššie uvedené úvahy. Z internej správy Komisie zo 16. decembra 2016 priloženej k tejto doplňujúcej odpovedi, ktorá obsahuje veľmi podrobné zhrnutie informácií získaných v priebehu vypočúvaní, totiž možno vyvodiť, že Komisia od tohto dátumu vypracovala veľmi podrobné zápisnice, hoci nie ukončené.

209 Ďalej dôkazy predložené v prejednávanej veci na preukázanie dátumu, na kedy boli vypočúvania dohodnuté, postačujú na preukázanie, že predmetné vypočúvania sa skutočne konali s trinástimi dodávateľmi v stanovených dátumoch. V tejto súvislosti nemožno súhlasiť s tvrdením žalobkýň, ktoré navyše nie je nijako podložené, podľa ktorého tieto dôkazy neumožňujú preukázať ani to, že úradníci Komisie komunikovali s osobami mimo Komisiu. Tomuto tvrdeniu totiž jasne odporujú dáta uvedené v elektronických agendách dotknutých úradníkov Komisie (reprodukované v záverečných častiach príloh R.1 až R.13 odpovede Komisie z 5. júna 2019), ktoré zodpovedajú dátam uvedeným v e-mailoch na určenie týchto dátumov, ktoré si Komisia vymenila s externými partnermi pre vypočutia (reprodukované v úvodných častiach príloh R. 1 až R. 13), čo sú partneri, ktorých postavenie dodávateľa jasne vyplýva z priloženého dotazníka s názvom „Otázky k obchodným alianciám medzi maloobchodníkmi pre dodávateľov tovarov zásobujúcich maloobchodníkov“.

210 Nakoniec a z rovnakých dôvodov, najmä zjavného spojenia medzi vyššie uvedeným dotazníkom a skutočnosťami uvedenými v zápisniciach, sa možno domnievať, na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, že výmeny informácií stanovené v e-mailoch sú práve tie, z ktorých boli vyhotovené zápisnice. Zápisnice teda majú všetky rovnakú štruktúru, ktorá obsahuje v zásade rovnaké podpoložky (najmä aliancie, s ktorými dodávatelia uzavreli dohody a protiplnenia, výmeny informácií, prevod personálu), ktorá dokazuje, že sú prinajmenšom sčasti prevzaté odpovede na dotazník (najmä časť I obsahujúca otázky 1 až 10 a časť III dotazníka obsahujúca otázky 15 až 18).

211 Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že Komisia ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia mala k dispozícii nepriame dôkazy zhrnuté v zápisniciach a že tieto nepriame dôkazy možno zohľadniť v analýze toho, či Komisia mala dostatočne závažné nepriame dôkazy, bez toho, aby bolo potrebné presne určiť dátumy vytvorenia a finalizácie zápisníc.

212 Z toho vyplýva, že treba odmietnuť všetky formálne výhrady spochybňujúce nepriame dôkazy predložené Komisiou.

ii) O osobách, od ktorých pochádzajú nepriame dôkazy odôvodňujúce napadnuté rozhodnutie

213 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa posúdenia dôkazov o porušení jediným relevantným kritériom na posúdenie týchto dôkazov je ich dôveryhodnosť, pričom dôveryhodnosť a z nej vyplývajúca dôkazná hodnota dokumentu je závislá od jeho pôvodu, okolností jeho vyhotovenia, adresáta a predpokladanej a spoľahlivej povahy jeho obsahu a že predovšetkým je potrebné prisúdiť veľký význam skutočnosti, že listina bola vyhotovená v bezprostrednej súvislosti s okolnosťami alebo priamym svedkom týchto okolností (pozri rozsudky z 27. júna 2012, Coats Holdings/Komisia, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 45 a citovanú judikatúru, a z 8. septembra 2016, Goldfish a i./Komisia, T-54/14, EU:T:2016:455, bod 95 a citovanú judikatúru).

214 Uplatnenie týchto kritérií pre posúdenie dôkazov o porušení na nepriame dôkazy odôvodňujúce inšpekciu by nemalo viesť k vylúčeniu dostatočne závažného charakteru všetkých nepriamych dôkazov, ktoré nepochádzajú priamo od kontrolovaných podnikov. To by bránilo tomu, aby vyhlásenia alebo dokumenty pochádzajúce od tretích osôb boli kvalifikované ako dostatočne závažné nepriame dôkazy, čím by bola Komisia pripravená o podstatnú časť jej možností viesť inšpekcie.

215 Aj keď sú dôkazy o porušení najčastejšie priamymi dôkazmi pochádzajúcimi od podnikov, ktoré sa dopustili týchto porušení, nepriame dôkazy umožňujúce vznik podozrenia o porušení pochádzajú vo všeobecnosti od tretích osôb, či už ide o konkurenčné podniky alebo osoby poškodené porušujúcim konaním, alebo o verejné či súkromné subjekty bez akéhokoľvek spojenia s týmto konaním, ako sú znalci alebo orgány pre hospodársku súťaž.

216 V prejednávanej veci na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, okolnosť, že zápisnice boli vypracované Komisiou, ktorá rozhodne o ich prípadnom stíhaní a sankcii, sama osebe nestačí na to, aby im bola upretá akákoľvek dôkazná hodnota pri posudzovaní, či Komisia mala dostatočne závažné nepriame dôkazy.

217 Treba totiž pripomenúť, že cieľom zápisníc je zhmotniť a tým preukázať informácie, ktoré dodávatelia oznámili Komisii (pozri bod 200 vyššie). Tieto informácie, ktoré ako jediné predstavujú nepriame dôkazy, na ktorých bolo založené napadnuté rozhodnutie, nepochádzajú od Komisie, ale od dodávateľov, ktorí majú priame obchodné vzťahy so žalobkyňami. V tomto ohľade treba zdôrazniť, že dodávatelia udržujú obchodné vzťahy so žalobkyňami, a môžu tak byť priamo dotknutí ich domnelým porušujúcim konaním. Môžu mať teda záujem na tom, aby bola žalobkyniam uložená sankcia. Práve z dôvodu obchodných vzťahov, ktoré udržiavajú so žalobkyňami, majú však na rozdiel od obyčajných konkurentov, ktorí sú pôvodcami porušenia, priame vedomosti o účinkoch, ktoré možno prípadne pripísať tomuto prípadnému porušeniu. Opatrnosť vyžadovaná judikatúrou, pokiaľ ide o výklad oznámení jedných podnikov voči iným podnikom, pokiaľ prvé uvedené majú záujem na tom, aby bola týmto druhým podnikom uložená sankcia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2011, Mitsubishi Electric/Komisia, T-133/07, EU:T:2011:345, bod 88), teda nemožno plne použiť na vyhlásenia dodávateľov, najmä pokiaľ, ako je to v prejednávanom prípade, dodávatelia uvádzajú presné skutkové údaje vyplývajúce z obchodných vzťahov, ktoré udržiavajú s údajnými pôvodcami porušenia.

218 Pokiaľ ide ďalej o dôkaznú hodnotu zápisníc vypracovaných Komisiou, treba uviesť, že táto dôkazná hodnota nie je spochybnená jediným argumentom, ktorý žalobkyne predložili na jej spochybnenie a ktorý vychádza zo štandardizovanej prezentácie niektorých častí zápisníc, ktorá podľa nich potvrdzuje, že Komisia neprevzala vyhlásenia jednotlivých dodávateľov presne. Ako to tvrdia žalobkyne, pasáže týkajúce sa dátumu a účastníkov konferencie spoločnosti Intermarché, ako aj dôsledok tejto účasti, ktorým je to, že účastníci boli zoznámení s niektorými obchodnými cieľmi spoločnosti Intermarché, sú zaiste v štyroch zápisniciach totožné (prílohy Q.4, Q.5, Q.7 a Q.8 odpovede Komisie z 10. januára 2019). Taká totožnosť však vzhľadom na to, že ju charakterizujú iba štyri z trinástich poskytnutých zápisníc a že sa týka údajov, ktoré mohli byť oznámené v odpovedi na

dotazník a mohli byť opísané rovnakým spôsobom, neumožňuje vyvodiť, že zhromaždené vyhlásenia boli skreslené. Je to tak o to viac, že dotknutá totožná pasáž je doplnená v každej zo štyroch zápisníc rôznymi údajmi týkajúcimi sa konferencie spoločnosti Intermarché.

219 V tejto súvislosti treba tiež pripomenúť, že Komisia je podľa Zmlúv orgánom povereným zabezpečovať dodržiavanie práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže celkom nestranne a že kumulácia funkcií spočívajúcich vo vyšetrovaní a ukladaní sankcií za porušenia pravidiel hospodárskej súťaže nie je sama osebe porušením požiadavky nestrannosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. júna 2012, Bolloré/Komisia, T-372/10, EU:T:2012:325, bod 66 a citovanú judikatúru). Nemožno teda bez dôkazu, a to ani neúplného, na jeho podporu predpokladať, že Komisia toto konanie začala, pričom skreslila informácie od dodávateľov, aby získala nepriame dôkazy o protiprávnej povahe postupov distribútorov.

220 Z vyššie uvedeného vyplýva, že všetky tvrdenia vyvodzujúce z postavenia osôb, ktoré poskytli nepriame dôkazy, že Komisia nemala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy na vykonanie spornej inšpekcie, sa musia zamietnuť.

iii) O obsahu nepriamych dôkazov, ktoré odôvodňovali napadnuté rozhodnutie

221 Z rozlišovania medzi dôkazmi o porušení a nepriamymi dôkazmi, na ktorých je založené rozhodnutie o inšpekcii, vyplýva, že posledné uvedené nemusia preukazovať existenciu a obsah porušenia, ako aj osoby, ktoré sa na ňom podieľajú, bez toho, aby právomoci zverené Komisii na základe článku 20 nariadenia č. 1/2003 stratili akýkoľvek úžitok (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 59).

222 Preto okolnosť, že použité dôkazy môžu byť predmetom rôzneho výkladu, nebráni tomu, aby predstavovali dostatočne závažné nepriame dôkazy, keďže výklad, ktorému dáva prednosť Komisia, sa zdá byť prijateľný (pozri analogicky v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o informácie, rozsudok zo 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisia, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 59). Pri posudzovaní tejto prijateľnosti treba mať na pamäti, že kontrolná právomoc Komisie zahŕňa oprávnenie hľadať rozličné informácie, ktoré ešte nie sú známe alebo plne identifikované (pozri rozsudok zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia, T-135/09, EU:T:2012:596, bod 62 a citovanú judikatúru).

223 Treba tiež pripomenúť, že rozličné nepriame dôkazy umožňujúce získať podozrenie z porušovania sa nesmú posudzovať samostatne, ale ako celok, a môžu sa vzájomne posilňovať (pozri rozsudky z 27. novembra 2014, Alstom Grid/Komisia, T-521/09, EU:T:2014:1000, bod 54 a citovanú judikatúru, a z 29. februára 2016, EGL a i./Komisia, T-251/12, neuverejnený, EU:T:2016:114, bod 150 a citovanú judikatúru).

224 Pokiaľ ide konkrétne o porušenia predpokladané v prejednávanej veci, teda o zosúladené postupy (pozri najmä odôvodnenie 6 napadnutého rozhodnutia), platí podľa ustálenej judikatúry, že ako vyplýva zo samotného znenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ pojem zosúladeného postupu zahŕňa okrem zosúladenia medzi dotknutými podnikmi správanie na trhu nasledujúce po tomto zosúladení a vzťah príčiny a následku medzi týmito dvoma prvkami (rozsudky z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, bod 118, a z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 1865). Vyžaduje sa teda splnenie troch konštitutívnych prvkov.

225 Pokiaľ ide o dôkaz týchto troch konštitutívnych prvkov, treba pripomenúť, že koncept „zosúladeného postupu“ bol do Zmlúv zavedený na účel umožniť použitie práva hospodárskej súťaže na kolúzie, ktoré nemajú formu formálnej zhody prejavu vôle, a sú tak ťažšie identifikovateľné a preukázateľné. Ako to opakovane zdôraznil súd Únie, pokiaľ článok 101 ZFEÚ rozlišuje medzi pojmom „zosúladený

postup“ a pojmom „dohody medzi podnikateľmi“, robí tak s cieľom zachytiť pod zákazy tohto ustanovenia formu spolupráce medzi podnikmi, ktorá nahrádza riziká hospodárskej súťaže medzi nimi praktickou spoluprácou, bez toho, aby dospeli až k uzavretiu dohody vo vlastnom zmysle slova a aby boli splnené všetky znaky dohody (rozsudky zo 14. júla 1972, Imperial Chemical Industries/Komisia, 48/69, EU:C:1972:70, bod 64, a z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 132).

226 Rovnako tak a všeobecnejšie treba pripomenúť, že zákaz účasti na protisúťažných postupoch a dohodách, ako aj sankcie, ktoré sa môžu uložiť osobám, ktoré sa ich dopustia, sú všeobecne známe. Pritom je bežné, že činnosti v rámci protisúťažných postupov a dohôd sa uskutočňujú tajne, stretnutia sa organizujú potajomky a na ne sa vzťahujúca dokumentácia je obmedzená na minimum. Ak aj Komisia objaví písomnosti jasne potvrdzujúce protiprávne naviazanie kontaktu medzi hospodárskymi subjektmi, tieto písomnosti obyčajne budú len zlomkovité a nesúrodé do tej miery, že je často nutné vyvodiť niektoré detaily prostredníctvom dedukcií. Vo väčšine prípadov musí byť existencia protisúťažného konania alebo dohody odvodená z určitého počtu zhodujúcich sa skutočností, ktoré v prípade, že neexistuje iné logické vysvetlenie, môžu ako celok predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudky zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 55 až 57, a z 25. januára 2007, Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel/Komisia, C-403/04 P a C-405/04 P, EU:C:2007:52, bod 51; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 27. júna 2012, Coats Holdings/Komisia, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 42).

227 Z toho vyplýva, že súd Únie v určitých prípadoch pripustil, že dôkazné bremeno v súvislosti s tromi konštitutívnymi prvkami zosúladeného postupu má byť pre Komisiu zmiernené.

228 Paralelné správanie na trhu sa tak za určitých podmienok môže považovať za dôkaz o existencii zosúladeného konania, v prejednávanom prípade ak zosúladené konanie predstavuje jediné prijateľné vysvetlenie (rozsudky z 31. marca 1993, Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, EU:C:1993:120, bod 71, a z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 143).

229 Rovnako treba predpokladať, ak neexistuje dôkaz opaku, ktorý musia predložiť dotknuté hospodárske subjekty, že podniky zúčastňujúce sa na zosúlaďovaní postupu a naďalej pôsobiace na trhu zohľadňujú pri určovaní svojho správania na tomto trhu informácie, ktoré si vymenili so svojimi konkurentmi (rozsudky z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, bod 121, a z 8. októbra 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisia, T-69/04, EU:T:2008:415, bod 118). Inými slovami dôkaz o splnení prvých dvoch konštitutívnych prvkov zosúladeného postupu umožňuje v niektorých prípadoch predpokladať jeho tretí konštitutívny prvok.

230 Tento zvláštny dôkazný režim zosúladených postupov nezostáva bez dôsledkov na podmienky vyžadované na to, aby sa bolo možné domnievať, že sú dané dostatočne závažné nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie z existencie takých postupov. Najmä vzhľadom na nutné rozlišovanie medzi dôkazmi o zosúladenom postupe a nepriamymi dôkazmi odôvodňujúcimi inšpekcie na účel zhromaždenia takých dôkazov, musí byť hranica pre uznanie toho, že Komisia má k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, nevyhnutne nižšia než hranica umožňujúca konštatovať existenciu zosúladeného postupu.

231 Vo svetle týchto úvah je teda potrebné odpovedať na tvrdenia, ktoré žalobkyne zakladajú na obsahu informácií, ktoré má Komisia k dispozícii, aby z nich vyvodili, že Komisia nemala dostatočne závažné nepriame dôkazy na prijatie napadnutého rozhodnutia.

– O absencii dostatočne závažných nepriamych dôkazov týkajúcich sa podozrenia o prvom porušení

232 Na úvod treba pripomenúť, že prvé porušenie je v článku 1 písm. a) napadnutého rozhodnutia opísané takto:

„… výmeny informácií od roku 2015 medzi podnikmi a/alebo združeniami podnikov, najmä ICDC…, a/alebo ich členmi, najmä spoločnosťami Casino a AgeCore a/alebo ich členmi, najmä spoločnosťou Intermarché, týkajúce sa zliav, ktoré získali na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov a cien na trhu predaja služieb výrobcom značkových výrobkov v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov vo viacerých členských štátoch Európskej únie, najmä vo Francúzsku…“

233 Žalobkyne vo svojich vyjadreniach ani v odpovediach na otázky, v ktorých ich Všeobecný súd žiadal o stanovisko k nepriamym dôkazom predloženým Komisiou, v podstate nespochybnili, že Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, pokiaľ ide o prvé porušenie. Po prvýkrát na pojednávaní uplatnili dve výhrady, ktoré predtým neuvádzali. Po prvé podľa ich názoru zlúčenie trhu predaja služieb a trhu so zásobovaním v tabuľke 1 priloženej k odpovedi Komisie z 5. júna 2019, hoci tieto dva trhy boli samostatne uvedené v článku 1 písm. a) napadnutého rozhodnutia, dokazuje na základe judikatúry vychádzajúcej z rozsudku zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia (T-135/09, EU:T:2012:596), že Komisia nemala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy týkajúce sa prvého porušenia. Po druhé začatie formálneho konania iba vo vzťahu k niektorým aspektom druhého porušenia podľa nich preukazuje, že Komisia nemala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy o prvom porušení.

234 Pokiaľ ide o prvú výhradu predloženú žalobkyňami na pojednávaní, musí sa odmietnuť ako neprípustná, lebo bola uvedená oneskorene. Žalobkyne totiž v rozpore s tým, čo uvádza článok 84 ods. 2 rokovacieho poriadku, prvú výhradu neformulovali hneď, ako sa oboznámili s tabuľkou 1 pripojenou k odpovedi Komisie z 5. júna 2019, keďže napriek žiadosti Všeobecného súdu o vyjadrenie k uvedenej odpovedi pred 4. júlom 2019 uviedli prvú výhradu až na pojednávaní 29. januára 2020.

235 V každom prípade možno dodať, že táto prvá výhrada nemôže vo veci samej obstáť. Z tabuľky 1 pripojenej k odpovedi Komisie z 5. júna 2019 síce vyplýva, že Komisia nerozlíšila medzi trhom dodávok tovarov bežnej spotreby a trhom predaja služieb výrobcom, napriek tomu, že boli v napadnutom rozhodnutí uvedené oddelene, pričom v tejto tabuľke vysvetlila, že „zľavy [na trhu s dodávkami] sa môžu tiež považovať za predajné ceny služieb výrobcom značkových výrobkov v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov“. Táto zmienka však znamená iba to, že v súlade s judikatúrou, a najmä s rozsudkom zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia (T-135/09, EU:T:2012:596, bod 62), Komisia v tejto fáze ešte neurčila, akú mala podobu suma v prospech distribútorov na úkor dodávateľov a o ktorej mala podozrenie, že sa na nej distribútori dohodli, čo nakoniec pripúšťa, keď vo svojej odpovedi z 5. júna 2019 spresňuje, že v prílohách používa iba výraz „zľavy“, „bez toho, aby prejudikovala, či dôkladné vyšetrovanie dôjde k záveru, že ide o zľavy na trhu dodávok alebo o ceny služieb výrobcom“. Treba totiž pripomenúť, že podľa uvedeného rozsudku kontrolná právomoc Komisie zahŕňa oprávnenie hľadať rozličné informácie, ktoré ešte nie sú známe alebo plne identifikované (pozri tiež bod 222 vyššie).

236 Naopak, na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, z rozsudku zo 14. novembra 2012, Nexans France a Nexans/Komisia (T-135/09, EU:T:2012:596, body 60 až 94), nemožno vyvodiť, že by Komisia bola povinná v prípade nepriamych dôkazov o výhode vo forme ceny v prospech kontrolovaných podnikov špecifikovať tieto nepriame dôkazy tak, že bude rozlišovať podľa oboch trhov dotknutých touto výhodou, a to o to viac, že z ustálenej judikatúry týkajúcej sa povinnosti odôvodnenia vyplýva, že Komisia nemusí presne vymedziť dotknutý relevantný trh (pozri bod 112 vyššie). V tomto rozsudku totiž Všeobecný súd nevytýkal Komisii nedostatočné rozlíšenie oboch trhov potenciálne dotknutých nepriamymi dôkazmi, ale vytýkal jej rozsah inšpekcie presahujúci rámec toho trhu, ku ktorému mala

nepriame dôkazy. V prejednávanom prípade pritom žalobkyne neposkytujú žiadnu informáciu v zmysle takého prekročenia, keďže na rozdiel od toho, čo tvrdili na pojednávaní, vyhlásenia dodávateľov sa nevzťahujú výlučne na spoločnosť ICDC, ktorá pôsobila iba na trhu predaja služieb výrobcom (pozri bod 248 nižšie).

237 Pokiaľ ide o druhú výhradu vznesenú žalobkyňami na pojednávaní, možno ju považovať za prípustnú na základe článku 84 ods. 2 rokovacieho poriadku, vzhľadom na to, že je založená na rozhodnutí o začatí formálneho konania, ktoré prijala Komisia 4. novembra 2019, teda po vyššie uvedenej lehote na predloženie odpovede zo 4. júla 2019 a začatie ústnej časti konania v prejednávanej veci, vzhľadom na to, že bola predložená v priebehu tejto ústnej časti konania. Táto výhrada však musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

238 Aj bez ohľadu na skutočnosť, že rozhodnutie o začatí formálneho konania bolo vydané až po napadnutom rozhodnutí, a že preto nemôže spochybniť jeho zákonnosť, nemožno z dosahu tohto rozhodnutia vyvodiť, že Komisia nemala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy týkajúce sa prvého porušenia.

239 Z rozhodnutia K(2019) 7997 zo 4. novembra 2019 o začatí konania vo veci AT.40466 síce vyplýva, pokiaľ ide o podozrenie z porušení odlišných od tých, ktoré sa týkajú prvého porušenia, že Komisia nezastávala názor, že má k dispozícii dostatočné dôkazy na začatie konania, pokiaľ ide o toto porušenie. Nepriame dôkazy odôvodňujúce inšpekciu však zo svojej povahy umožňujú iba mať podozrenie z porušovania, ktoré sa nakoniec nemusí preukázať, čo nakoniec vysvetľuje, že po každej inšpekcii nenasleduje rozhodnutie o začatí konania, ani a *fortiori* rozhodnutie konštatujúce porušenie. Existencia nepriamych dôkazov o porušení tak nutne neznamená existenciu dôkazov o domnelom porušení ani existenciu skutočností postačujúcich na začatie konania. Z okolnosti, že sporná inšpekcia neumožnila zhromaždiť také dôkazy, teda nemožno vyvodiť, že Komisia nemala pred inšpekciou k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy.

240 Treba dodať, že Komisia predložila Všeobecnému súdu niekoľko nepriamych dôkazov, ktorými disponovala pri prijímaní napadnutého rozhodnutia a ktoré sa týkali paralelného postupu medzi spoločnosťami ICDC (Casino) a AgeCore (Intermarché), ktoré sa v prejednávanej veci vyznačovalo súbežnosťou a podobnosťou ich žiadostí pre dodávateľov o zľavy.

241 Predmetné informácie pritom predstavujú dostatočne závažné nepriame dôkazy o existencii takej súbežnosti a podobnosti.

242 Z trinástich vypočúvaných dodávateľov, z ktorých desať potvrdzuje, že udržiava obchodné vzťahy so spoločnosťami ICDC alebo AgeCore, totiž osem podrobne poukázalo na totožné žiadosti o zľavy zo strany spoločností ICDC (Casino) a AgeCore (Intermarché) (a to podniky A, B, C, D, E, G, H a J; prílohy Q.1 až Q.5, Q.7, Q.8 a Q.10 odpovede Komisie z 10. januára 2019), jeden uvádza priblíženie spoločnosti AgeCore k jej konkurentom bez toho, aby ich menovite označil (podnik I; príloha Q.9) a dvaja dodávatelia všeobecne uvádzajú, že čelili podobným žiadostiam o zľavy pochádzajúcim od rôznych aliancií distribútorov (podniky L a M; prílohy Q.12 a Q.13).

243 Komisia sa navyše neobmedzila na oznámenie nepriamych dôkazov týkajúcich sa tohto prvého konštitutívneho prvku zosúladeného postupu, ktorým je paralelný postup na trhu, ktorý navyše môže za určitých podmienok umožniť domnienku o existencii druhého konštitutívneho prvku zosúladeného postupu, ktorým je vzájomná zhoda (pozri bod 228 vyššie). Uviedla, že mala tiež k dispozícii nepriame dôkazy týkajúce sa existencie takej vzájomnej zhody spočívajúcej v prejednávanom prípade vo výmene informácií, ktoré sa môžu rovnako ako celok považovať za dostatočne závažné.

244 Je pravda, že dodávatelia, ktorí výslovne uvádzajú výmenu informácií o zľavách medzi distribútormi, sú síce menej početní a ich vyhlásenia v tejto súvislosti sú najčastejšie vágne a špekulatívne. Traja dodávatelia výslovne uvádzajú zdieľanie alebo výmeny informácií (a to podniky C, E a H; prílohy Q.3,

Q.5 a Q.8 odpovede Komisie z 10. januára 2019) a mnohí ďalší poukazujú na vedomosť jednej aliancie o zľavách, ktoré získala druhá aliancia (najmä podniky B, D, G a I; prílohy Q.2, Q.4, Q.7 a Q.9). Jeden z dodávateľov okrem toho uvádza ako možné vysvetlenie súbežných žiadostí o zľavy blafovanie, ktoré použili distribútori počas ich vyjednávaní, aby získali výhodnejšie obchodné podmienky (podnik L; príloha Q.12).

245 V prvom rade však treba poznamenať, že žiadny dodávateľ neuvádza, že považuje za málo pravdepodobné, že súbežnosť a podobnosť žiadostí o zľavy vyplývajú z výmeny informácií. Jediní dodávatelia, ktorí sa vyjadrili v inom zmysle než tak, že došlo k výmene informácií, buď mlčia, alebo uviedli, že nemajú k dispozícii informácie o výmene informácií medzi distribútormi (a to podniky A, F, J, K a M; prílohy Q.1, Q.6, Q.10, Q.11 a Q.13 odpovede Komisie z 10. januára 2019), bez toho, aby existenciu takých výmen informácií výslovne vylúčili.

246 Ďalej treba zdôrazniť, že dodávateľ, ktorý uviedol hypotézu blafovania zo strany distribútorov, nielenže relativizoval pravdepodobnosť tejto situácie, keď uviedol, že „verí, že uvedená informácia [týkajúca sa vedomostí o podmienkach získaných inými alianciami] bola napriek všetkému správna“, ale tiež spresnil, že sa nezúčastnil vyjednávaní presahujúcich vnútroštátny rámec, o ktoré išlo v prípade prvého porušenia, čo obmedzuje hodnovernosť jeho vyhlásení. Z toho vyplýva, že nepriame dôkazy, ktoré mala Komisia k dispozícii, jej neumožňovali domnievať sa, že súbežné a podobné žiadosti o zľavy sa vierohodne vysvetľovali inak než skrytým zosúladeným postupom (pozri bod 228 vyššie).

247 Nakoniec vyhlásenia dodávateľov o výmenách informácií o zľavách medzi distribútormi podporujú informácie uvádzajúce kanály, prostredníctvom ktorých môžu tieto výmeny informácií prebiehať.

248 Niekoľko dodávateľov a list riaditeľa združenia N tak uvádzajú pohyby medzi alianciami distribútorov, prevody predajcov, ako aj pohyby pracovníkov medzi distribútormi a medzi alianciami a uvádzajú ich ako možné zdroje vedomostí najmä o zľavách získaných rôznymi distribútormi (najmä príloha Q.2, strana 4, príloha Q.7, strana 4, a príloha Q.8, strana 5, ako aj prílohy Q.14, Q.16 a Q.18 odpovede Komisie z 10. januára 2019). Uvádzajú najmä alianciu, ktorú vo Francúzsku vytvorili Casino a Intermarché v podobe spoločnej dcérskej spoločnosti Intermarché Casino Achats (INCA), a poukazujú na spojitosť medzi touto príslušnosťou k tej istej aliancii na vnútroštátnej úrovni a vedomosťou spoločností Casino a Intermarché o zľavách získaných každou z nich od svojich dodávateľov (najmä príloha Q.4, strana 4, a príloha Q.7, strany 4 a 6).

249 Vzhľadom na širokú škálu takto zistených komunikačných kanálov, spresnenia týkajúce sa týchto kanálov a súlad oznámených informácií, hoci ich autori a *priori* nemajú rovnaké prostriedky a zdroje informácií, možno sa domnievať, že Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, ktoré jej umožňovali získať podozrenie o sporných výmenách informácií. Treba totiž pripomenúť, že hoci dodávatelia môžu byť priamymi svedkami protisúťažného správania na trhu (pozri bod 217 vyššie), nemôžu byť priamymi svedkami skrytého a utajovaného zosúladenia. Za týchto okolností početnosť, presnosť a zhoda oznámených informácií týkajúcich sa dotknutých výmen informácií vyvažujú pri celkovom posúdení, ktorého cieľom je overiť existenciu dostatočne závažných nepriamych dôkazov, často špekulatívnu povahu uvedených informácií.

250 V dôsledku toho aj vzhľadom na okolnosť, že tieto nepriame dôkazy o podozrievanej výmene informácií doplňujú nepriame dôkazy o správaní na trhu, sa treba domnievať, že Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy na to, aby mohla mať podozrenie, že došlo k prvému porušeniu.

– O absencii dostatočne závažných nepriamych dôkazov týkajúcich sa podozrenia o druhom porušení

251 Treba pripomenúť, že toto druhé porušenie je v článku 1 písm. b) napadnutého rozhodnutia opísané takto:

„… výmeny informácií najneskôr od roku 2016 medzi spoločnosťami Casino a Intermarché, týkajúce sa ich budúcich obchodných stratégií, najmä pokiaľ ide o sortiment, rozvoj predajní, elektronický obchod a propagačnú politiku na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby a na trhoch predaja tovarov bežnej spotreby spotrebiteľom vo Francúzsku.“

252 V nadväznosti na žalobkyne a ako to pripúšťa Komisia, treba na úvod uviesť, že Komisia založila svoje podozrenia týkajúce sa druhého porušenia na hlavnej indícii založenej na priebehu konferencie spoločnosti Intermarché.

253 Zo spisu vyplýva, že konferencia spoločnosti Intermarché sa konala 21. septembra 2016 v sídle spoločnosti Intermarché a že vedenie spoločnosti Intermarché, spolu s vedúcimi ich reťazcov, tu prijalo svojich hlavných dodávateľov, aby prezentovalo svoje ambície a obchodné priority.

254 Je nesporné, že tejto konferencie sa zúčastnili zástupcovia veľkého počtu dodávateľov spoločnosti Intermarché, ale tiež zástupcovia spoločnosti INCA, spoločnej dcérskej spoločnosti spoločností Intermarché a Casino, najmä A, okrem toho riaditeľ v rámci skupiny Casino, ako aj B, ktorý je zástupca spoločnosti AgeCore a riadiaci pracovník tohto združenia spoločností. Je tiež nesporné, že témy diskutované počas tejto konferencie, predložené vedením spoločnosti Intermarché, sa týkali cieľov a smerov rozvoja podniku, pokiaľ ide o podiely na trhu, navýšenie počtu predajní, digitálnu transformáciu a rozvoj elektronického obchodu, inovácie určené na urýchlenie doplnenia nového tovaru do regálov, navýšenie predajných miest typu „drive“ a zavedenie nových propagačných činností.

255 Žalobkyne tvrdia, že takto predložené informácie neodhaľujú žiadnu výmenu citlivých a dôverných obchodných údajov, ktorá by umožnila nadobudnúť podozrenie o zosúladenom postupe medzi konkurentmi zakázanom článkom 101 ZFEÚ, a vyvodzujú z toho, že Komisia nemala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, aby bolo možné predpokladať existenciu druhého porušenia.

256 Pokiaľ ide po prvé o možnosť predpokladať existenciu výmen informácií, a teda zosúladeného postupu na základe oznámení vykonaných jediným distribútorom, v prejednávanej veci spoločnosťou Intermarché, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry kritériá koordinácie a spolupráce, ktoré umožňujú definovať pojem zosúladený postup, musia byť vnímané vo svetle vlastného znenia ustanovení Zmluvy týkajúcich sa hospodárskej súťaže, podľa ktorých si každý hospodársky subjekt musí autonómne určiť politiku, ktorú na spoločnom trhu mieni sledovať. Hoci táto požiadavka autonómie nevylučuje právo hospodárskych subjektov rozumne sa prispôsobovať konštatovanému alebo oznámenému konaniu ich konkurentov, zásadne bráni uskutočneniu priameho alebo nepriameho kontaktu medzi týmito subjektmi, ktorý by mohol buď ovplyvniť konanie skutočného alebo potenciálneho konkurenta na trhu, alebo by mohol tomuto konkurentovi odhaliť konanie, ktoré sa daný podnik rozhodol uskutočňovať na uvedenom trhu alebo ktoré zamýšľa na tomto trhu uskutočňovať (rozsudky zo 4. júna 2009, T-Mobile Netherlands a i., C-8/08, EU:C:2009:343, body 32 a 33, a z 24. októbra 1991, Rhône-Poulenc/Komisia, T-1/89, EU:T:1991:56, bod 121).

257 Z toho vyplýva, že skutočnosť, že iba jeden z účastníkov stretnutí medzi konkurenčnými podnikmi odhalí svoje úmysly, nestačí na vylúčenie existencie kartelovej dohody. Podľa rovnako ustálenej judikatúry totiž platí, že aj keď je pravda, že pojem zosúladený postup skutočne predpokladá existenciu kontaktov medzi súťažiteľmi, ktoré sa vyznačujú vzájomnosťou, táto podmienka je splnená, ak jeden súťažiteľ požaduje, aby mu iný súťažiteľ oznámil svoje úmysly alebo svoje budúce správanie na trhu, alebo ak to aspoň akceptuje. Ten vďaka získaniu takej informácie, ktorú nevyhnutne berie na vedomie, priamo či nepriamo, vopred odstraňuje neistotu týkajúcu sa budúceho správania prvého uvedeného súťažiteľa, zatiaľ čo ostatné hospodárske subjekty musia samostatne určovať obchodnú

politiku, ktorú zamýšľajú uplatňovať na trhu. Pokiaľ podnik prijme od konkurenta informácie týkajúce sa jeho budúceho správania na trhu, ide o postup zakázaný článkom 101 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 až T-104/95, EU:T:2000:77, bod 1849; z 12. júla 2001, Tate & Lyle a i./Komisia, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, EU:T:2001:185, bod 54, a z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, EU:T:2008:254, body 231 až 234).

258 Nemožno sa domnievať, že iba prítomnosť jedného z riaditeľov konkurenčnej skupiny Casino počas prezentácie obchodných priorít spoločnosti Intermarché v prejednávanej veci postačuje na podozrenie, že poskytnuté informácie získala, ako to vyžaduje judikatúra na konštatovanie vzájomnosti a na vyvodenie existencie zosúladeného postupu medzi spoločnosťami Casino a Intermarché.

259 Na jednej strane, ako správne zdôraznili žalobkyne, bez toho, aby to Komisia popierala, A sa konferencie spoločnosti Intermarché nezúčastnil ako zástupca spoločnosti Casino, ale ako spolukonateľ spoločnosti INCA, ktorej prítomnosť bola odôvodnená skutočnosťou, že táto spoločnosť na účet spoločnosti Intermarché vyjednávala podmienky zásobovania so svojimi hlavnými dodávateľmi. Na druhej strane mal A vo vzťahu k spoločnosti Casino prísnu povinnosť zachovávať dôvernosť, ktorá ako taká tiež nebola spochybnená, a nemožno predpokladať, že taká povinnosť nebola dodržaná.

260 Tento dôvod prítomnosti A na konferencii spoločnosti Intermarché a povinnosti, ktoré sú mu uložené, pritom ako také a bez iných ďalších podporných dôkazov, ktoré Komisia v prejednávanej veci neposkytla, neumožňujú vzbudiť dôvodné podozrenie, že Casino získala informácie oznámené zo strany spoločnosti Intermarché, čo by odôvodňovalo vykonanie vyšetrovania s cieľom určiť, či Casino požiadala, alebo aspoň získala informácie zo strany spoločnosti Intermarché. Komisia sa totiž obmedzuje na uvedenie jedinej zápisnice o diskusiách medzi A a zástupcom spoločnosti Intermarché v spoločnosti INCA v priebehu konferencie (príloha Q.5, strany 7 a 8 odpovede Komisie z 10. januára 2019), diskusie na okraj pritom nezodpovedajú prijatiu prehlásení vykonaných verejne a obsah ktorých nutne nesúvisí s obsahom týchto prehlásení vzhľadom na funkcie vykonávané týmito dvomi osobami v spoločnosti INCA, ktoré odôvodňujú, aby si vymieňali informácie o iných záležitostiach. V tejto súvislosti treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, keď v úvode tabuľky 2 priloženej k jej odpovedi z 5. júna 2019 uviedla, že získala informácie, podľa ktorých INCA môže slúžiť ako prostriedok výmeny informácií týkajúcich sa druhého porušenia, obmedzujú sa výňatky zo zápisníc prevzatých do uvedenej tabuľky na prítomnosť A na konferencii spoločnosti Intermarché bez toho aby sa z toho dalo vyvodiť, že by INCA v tomto rámci hrala špecifickú úlohu.

261 Pokiaľ ide po druhé o údaje oznámené počas konferencie spoločnosti Intermarché, treba pripomenúť, že kvalifikácia výmeny informácií ako protiprávnej závisí najmä na povahe vymenených informácií (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. mája 1998, Deere/Komisia, C-7/95 P, EU:C:1998:256, body 88 až 90, a z 23. novembra 2006, Asnef-Equifax a Administración del Estado, C-238/05, EU:C:2006:734, bod 54).

262 V prejednávanej veci treba rovnako ako žalobkyne pripomenúť, že zápisnice uvádzajúce konferenciu spoločnosti Intermarché (prílohy Q.4, Q.5, Q.7, Q.9 a, s ďalšími spresneniami, príloha Q.8 odpovede Komisie z 10. januára 2019) uvádzajú všeobecne prvky obchodnej politiky týkajúce sa sortimentu, elektronického obchodu alebo propagačných praktík, o ktorých bola reč počas uvedenej konferencie. Také všeobecné zmienky sa tiež uvádzajú v prílohe listu riaditeľa združenia N (príloha Q.15). Boli okrem toho prebraté do článku uverejneného v odbornej tlači, ktorý žalobkyne predložili.

263 Zo spisu skutočne vyplýva, a Komisia to navyše ani nespochybňuje, že konferencia spoločnosti Intermarché sa konala verejne za prítomnosti viac než 400 dodávateľov, ale tiež novinárov, a že bola podrobne zaznamenaná v odbornej tlači. Komisia navyše bola informovaná o tejto verejnej povahe, ako to preukazujú zápisnice z vypočúvaní dodávateľov, keď jeden z nich uviedol, že na konferencii

spoločnosti Intermarché bola prítomná tlač. Okrem toho Komisia v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom uviedla, že nevedela o možných prezentáciách uskutočnených počas konferencie spoločnosti Intermarché bez prítomnosti novinárov.

264 Podľa ustálenej judikatúry pritom systém výmeny verejných informácií ako taký nemôže porušovať pravidlá Zmluvy v oblasti hospodárskej súťaže (pozri rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 1154 a citovanú judikatúru).

265 Rovnako tak podľa odseku 92 usmernení o uplatňovaní článku 101 [ZFEÚ] na dohody o horizontálnej spolupráci (Ú. v. EÚ C 11, 2011, s. 1, ďalej len „usmernenia o dohodách o horizontálnej spolupráci“), ktorými sa Komisia sama obmedzila pri výkone svojej právomoci posúdenia a od ktorých sa nemôže odchýliť, inak jej hrozí sankcia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 211) „skutočne verejnými informáciami“ sú informácie, ktoré sú rovnako dostupné pre všetkých konkurentov a zákazníkov. Ten istý bod usmernení o dohodách o horizontálnej spolupráci uvádza, že „aby boli informácie skutočne verejné, ich získanie by nemalo byť pre zákazníkov a pre podniky, ktoré nie sú prepojené so systémom výmeny, nákladnejšie ako pre podniky, ktoré si informácie vymieňajú“, a že „z tohto dôvodu by sa konkurenti za bežných okolností nerozhodli vymieňať údaje, ktoré môžu rovnako ľahko získať na trhu, a preto sú výmeny skutočne verejných údajov v praxi nepravdepodobné“. Okrem toho z bodu 63 usmernení o dohodách o horizontálnej spolupráci, ktorý je konkrétne venovaný jednostranným verejným vyhláseniam, citovaného žalobkyňami na pojednávaní, vyplýva, že „jednostranné vyhlásenie, ktoré je zároveň skutočne verejné, napríklad prostredníctvom novín, vo všeobecnosti… nepredstavuje zosúladený postup v zmysle článku 101 ods. 1 [ZFEÚ]“.

266 V prejednávanej veci z okolností priebehu konferencie spoločnosti Intermarché jasne vyplýva, že informácie, ktoré tu boli poskytnuté, sú skutočne verejnými údajmi v zmysle usmernení o dohodách o horizontálnej spolupráci. Vďaka prítomnosti novinárov a podrobných správ, ktoré o nej uviedli v odbornej tlači iba niekoľko dní po konaní konferencie, boli informácie poskytnuté spoločnosťou Intermarché počas tejto konferencie sprístupnené nielen A, riaditeľovi v rámci konkurenčnej skupiny Casino, ale tiež rovnako ľahko všetkým ostatným konkurentom spoločnosti Intermarché.

267 Okrem toho z článku v odbornej tlači, ktorý približoval priebeh konferencie spoločnosti Intermarché, obsah ktorého Komisia nespochybnila, vyplýva, že informácie predložené pri tejto udalosti boli veľmi všeobecné a ich cieľom bolo vyzdvihnúť politiku rozvoja a inovácií vedúceho teamu spoločnosti Intermarché u dodávateľov podniku. Komisia presne neuviedla, v čom sa takéto informácie mohli vymykať kvalifikácii verejných informácií. Hoci je pravda, že pri tejto udalosti bol ohlásený cieľ spočívajúci vo vytvorení 200 predajní, táto jediná informácia nemôže zo svojej všeobecnej povahy sama osebe založiť podozrenie zo zosúladeného postupu medzi konkurentmi zakázané článkom 101 ZFEÚ. Verejná povaha informácií odhalených počas konferencie spoločnosti Intermarché teda bráni záveru, že tieto informácie môžu byť predmetom protiprávnych výmen informácií, rovnako ako preto bráni kvalifikovať konferenciu spoločnosti Intermarché ako dostatočne závažný nepriamy dôkaz o predmetnom porušení.

268 V prejednávanej veci je to o to viac tak, keď sama Komisia predstavila nepriame dôkazy o porušeniach, o ktorých existencii mala podozrenie, v napadnutom rozhodnutí ako preukazujúce tajnú výmenu informácií medzi obmedzeným počtom osôb a prostredníctvom tajných dokumentov (pozri bod 117 vyššie). Ako to totiž správne pripomenuli žalobkyne, podľa odôvodnenia 8 napadnutého rozhodnutia „sa domnelé zosúladené postupy uskutočňovali v úplnej tajnosti, pričom vedomosť o ich existencii a uplatňovaní bola obmedzená na vedúcich pracovníkov a obmedzený počet zamestnancov hodných dôvery v každom podniku“ a „dokumenty týkajúce sa predpokladaných zosúladených postupov boli obmedzené na striktné minimum a uchovávané na miestach a vo forme uľahčujúcej ich utajenie,

zadržiavanie alebo zničenie“. Nepriame dôkazy tvorené takými verejnými vyhláseniami, ako sú vyhlásenia uskutočnené počas konferencie spoločnosti Intermarché, pritom samy osebe nemôžu viesť k podozreniu o výmenách týkajúcich sa tých istých informací a držaných v najvyššom utajení.

269 Tieto úvahy nie sú spochybnené zmienkou uvedenou v bode 63 usmernení o dohodách o horizontálnej spolupráci, podľa ktorej „nie je možné vylúčiť, že sa zistí zosúladený postup“ na základe toho, že ide o „jednostranné vyhlásenie, ktoré je zároveň skutočne verejné“. Okrem skutočnosti, že také verejné oznámenia nezodpovedajú prítomnej domnienke o porušujúcich tajných výmenách informácií, totiž treba uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí netvrdila, a *a fortiori* ani nevysvetlila, a to ani v priebehu tohto konania, že druhé porušenie zodpovedá tejto hypotéze o zosúladenom postupe na základe jednostranných vyhlásení na verejnosti.

270 Z toho vyplýva, že Komisia nemohla z celkového posúdenia charakteristík konferencie spoločnosti Intermarché platne vyvodiť podozrenie z výmeny obchodných údajov medzi konkurentmi zakázané článkom 101 ZFEÚ. Z toho rovnako vyplýva, že táto konferencia nemôže predstavovať dostatočne závažný nepriamy dôkaz odôvodňujúci podozrenie z druhého porušenia.

271 V každom prípade zohľadnenie internej správy Komisie zo 16. decembra 2016, pripojenej k jej doplňujúcej odpovedi z 19. decembra 2019, rovnako ako predloženie dôvernej verzie zápisníc oznámených v ich nedôvernom znení Komisiou prostredníctvom opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, neumožňuje tento záver zmeniť. Z tejto internej správy totiž jednak nevyplýva žiadny iný údaj, než sú údaje uvedené v zápisniciach. Na druhej strane z nedôvernej verzie týchto zápisníc vyplýva, že skryté údaje majú za cieľ iba zabrániť identifikácii subjektov alebo osôb, údajov a číselných údajov, takže zohľadnenie uvedených údajov neumožňuje preukázať súvislosť medzi verejnými vyhláseniami uskutočnenými počas konferencie spoločnosti Intermarché a podozrivými tajnými výmenami informácií. Z toho okrem iného vyplýva, že nie je na mieste nariadiť vyššie uvedené opatrenie na vykonanie dokazovania, o ktoré Komisia žiadala Všeobecný súd.

272 Dostatočne závažný nepriamy dôkaz umožňujúci získať podozrenie z druhého porušenia ďalej nemôžu predstavovať súbežné žiadosti týkajúce sa toho istého „inovačného bonusu“, ktoré Casino a Intermarché predložili svojim dodávateľom. Žiadny z predložených nepriamych dôkazov totiž neumožňuje jasne odlíšiť tento bonus alebo „inovačné zľavy“ od zliav a predajných cien služieb dodávateľom v prvom porušení. Vzhľadom na vysvetlenia, ktoré k nim sú poskytnuté v zápisniciach (príloha Q.6, strana 3, a príloha Q.7, strana 5, ako aj poznámka pod čiarou na strane 7 odpovede Komisie z 10. januára 2019), uvedené zľavy predstavujú buď zľavy požadované od dodávateľov, alebo odmeny za služby uvádzania výrobku v sortimente poskytované distribútormi dodávateľom, hoci typicky v spojení s inovatívnymi výrobkami a uplatniteľné vo Francúzsku, ktorých sa tiež týka prvé porušenie. Rovnako tak v tabuľke 2 vypracovanej Komisiou na účely zhrnutia nepriamych dôkazov zodpovedajúcich druhému porušeniu (pozri bod 169 posledná zarážka vyššie), Komisia oddelila nepriame dôkazy týkajúce sa „inovačných zliav“ od nepriamych dôkazov týkajúcich sa sortimentu, rozvoja predajní, politiky elektronického obchodu a propagačnej politiky, ktoré sú ako jediné uvedené v napadnutom rozhodnutí. Okrem toho možno uviesť, že iba dvaja z trinástich vypočúvaných dodávateľov (prílohy Q.6 a Q.7) uvádzajú súbežné žiadosti o inovačné zľavy.

273 V dôsledku toho treba aj pri celkovom zohľadnení skutočností týkajúcich sa konferencie spoločnosti Intermarché a „inovačných bonusov“ dospieť k záveru, že Komisia nemala dostatočne závažné nepriame dôkazy umožňujúce vznik podozrenia o existencii druhého porušenia a odôvodňujúce článok 1 písm. b) napadnutého rozhodnutia bez toho, aby sa bolo potrebné vysloviť k tvrdeniam žalobkýň týkajúcim sa nového rozhodnutia o inšpekcii, ktoré sa týka najmä aspektov druhého porušenia, ktoré im bolo zaslané v priebehu tohto konania [rozhodnutie Komisie C(2019) 3761 z 13. mája 2019, ktorým sa spoločnosti Casino, Guichard-Perrachon SA, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, nariaďuje podrobiť sa inšpekcii v súlade s článkom 20 ods. 1 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1)].

274 Žalobnému dôvodu založenému na porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia žalobkýň sa teda musí vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka druhého porušenia.

275 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť v rozsahu, v akom vo svojom článku 1 písm. b) žalobkyniam nariaďuje podriadiť sa kontrole týkajúcej sa ich prípadnej účasti na druhom porušení, a že žaloba sa v zostávajúcej časti musí zamietnuť.

O trovách

276 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Keďže napadnuté rozhodnutie bolo čiastočne zrušené, treba rozhodnúť, že žalobkyne a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania. Rada, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania podporujúci v konaní Komisiu, znáša na základe článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Článok 1 písm. b) rozhodnutia Komisie K(2017) 1054 final z 9. februára 2017, ktorým sa spoločnosti Casino, Guichard-Perrachon, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, nariaďuje podrobiť sa inšpekcii v súlade s článkom 20 ods. 1 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (vec AT.40466 – Tute 1), sa zrušuje.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Casino, Guichard-Perrachon a Achats Marchandises Casino SAS (AMC), Európska komisia a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. októbra 2020.

Podpisy

Obsah

I. Právny rámec 2

II. Okolnosti predchádzajúce sporu 3

III. Konanie a návrhy účastníkov konania 5

IV. Právny stav 6

A. O prvom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti článku 20 nariadenia č. 1/2003 6

1. O prípustnosti námietky nezákonnosti 6

2. O dôvodnosti námietky nezákonnosti 10

a) O prvej výhrade založenej na porušení práva na účinný prostriedok nápravy 10

b) O druhej výhrade založenej na porušení zásady rovnosti zbraní a práva na obhajobu 17

B. O druhom a treťom žalobnom dôvode založených na porušení povinnosti odôvodnenia a porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia 20

1. O porušení povinnosti odôvodnenia 21

2. O porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia 23

a) O dodržaní zásady proporcionality 24

1) O kontrolovaných spoločnostiach a priestoroch 25

2) O dĺžke inšpekcie 27

3) O dátume inšpekcie 29

b) O tom, že Komisia mala k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy 29

1) O určení nepriamych dôkazov, ktoré mala Komisia k dispozícii 30

2) O posúdení dostatočne závažnej povahy nepriamych dôkazov, ktoré mala Komisia k dispozícii 33

i) O forme nepriamych dôkazov odôvodňujúcich napadnuté rozhodnutie 33

ii) O osobách, od ktorých pochádzajú nepriame dôkazy odôvodňujúce napadnuté rozhodnutie 38

iii) O obsahu nepriamych dôkazov, ktoré odôvodňovali napadnuté rozhodnutie 39

– O absencii dostatočne závažných nepriamych dôkazov týkajúcich sa podozrenia o prvom porušení 41

– O absencii dostatočne závažných nepriamych dôkazov týkajúcich sa podozrenia o druhom porušení 44

O trovách 48